

ΑΝΤΑΡΣΥΑ-3^η Συνδιάσκεψη- ΘΕΣΕΙΣ του ΠΣΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ. Η πολιτική πρόταση και το πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Γ1. Η αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και το πρόγραμμά της

35. Με το ανοιχτό πέρασμα του ΣΥΡΙΖΑ στο μνημονιακό στρατόπεδο αντικειμενικά **κλείνει ένας ιστορικός κύκλος**. Είναι ο κύκλος που τελικά σφραγίστηκε από την πρωτοκαθεδρία της ρεφορμιστικής διαχειριστικής «λύσης» ΣΥΡΙΖΑ, ο κύκλος των αυταπατών, του «ούτε ρήξη, ούτε υποταγή», «της κατάργησης των μνημονίων εντός της ευρωζώνης και της ΕΕ», της «νέας καπιταλιστικής ανάπτυξης» και της «αριστερής κυβέρνησης» που θα την υλοποιούσε.

Ο νέος κύκλος εξελίξεων που ανοίγει θα οδηγήσει:

α) είτε στην νίκη της κοινωνικής, πολιτικής και ιδεολογικής επίθεσης του συστήματος με την εμπέδωση του «δεν γίνεται τίποτα» και του «όλοι τα ίδια είναι» και τότε θα οδηγηθούμε σε μια σημαντική ήττα,

β) είτε στην αντεπίθεση, ενίσχυση και ανασυγκρότηση εκείνου του κινήματος και εκείνης της αριστεράς, που στηριγμένη στα συμπεράσματα της πεντάχρονης πορείας θα σηκώσει το γάντι στον αντίπαλο, θα ακολουθήσει μέχρι τέλους τον δρόμο της ρήξης και της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, της επανάστασης, της νέας σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής προοπτικής.

Στην κρίσιμη περίοδο την οποία διανύουμε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ξεκινάει από την αισιόδοξη αφετηρία ότι η κατάσταση πρέπει και μπορεί να αλλάξει. **Ότι μπορεί να οικοδομηθεί εκείνο το κίνημα και εκείνη η αριστερά που θα πρωταγωνιστήσει στην εργατική και λαϊκή αντεπίθεση, που θα δώσει νικηφόρα την μάχη μέχρι την νίκη.**

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να προετοιμαστεί ολόπλευρα για αυτό το καθήκον. Το κρίσιμο ζήτημα εδώ είναι η δυνατότητα ενός άλλου δρόμου στην ελληνική κοινωνία, του δρόμου της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης, χωρίς μνημόνια και χρέος, ευρώ και ΕΕ, με τους εργαζόμενους στο τιμόνι, σε σύνδεση με την συνολική επαναστατική αλλαγή και τη νέα σοσιαλιστική και κομμουνιστική προοπτική.

36. Βασικός μας πολιτικός στόχος για τις επόμενες μάχες είναι η ανατροπή της αντιλαϊκής μνημονιακής επίθεσης κυβέρνησης-κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, η κατάργηση όλων των μνημονίων και του αντιδραστικού καθεστώτος που οικοδομούν, η ήττα της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ που την υλοποιεί και όλου του μνημονιακού μπλοκ, με την δύναμη ενός ισχυρού εργατικού και λαϊκού κινήματος. Για τη συνολική αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων του κεφαλαίου. **Για να ανοίξει ο δρόμος για μια κοινωνία που ο πλούτος και η εξουσία θα είναι στα χέρια των εργαζομένων.**

Με αυτόν τον στόχο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πρωτοστατήσει στην ανάπτυξη της πάλης από θέσεις **αριστερής, εργατικής-λαϊκής αντιπολίτευσης και αγωνιστικού μετώπου ρήξης-ανατροπής**, για τα λαϊκά δικαιώματα που απαιτεί η εποχή μας και για την οικοδόμηση εκείνης της **αριστεράς** που θα μπορέσει αποτελεσματικά να αναμετρηθεί με τον αντίπαλο.

Σήμερα που σε όλο και πιο πλατιά τμήματα εργαζομένων δυναμώνει η συνείδηση ότι δεν μπορούν να καταργηθούν τα μνημόνια χωρίς ρήξη με την αστική τάξη, χωρίς επιλογή ρήξης - εξόδου από την ΕΕ και χωρίς ριζική αμφισβήτηση του καπιταλιστικού μονόδρομου **απαιτείται μια αριστερά που να παλεύει για τη βαθύτερη σύνδεση του «αντιμνημονιακού» με τον αντιΕΕ, αντιμπεριαλιστικό και αντικαπιταλιστικό αγώνα, με κρίκο την ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου στην εργατική τάξη και τον λαό.** Μια αριστερά αντικαπιταλιστική, έξω από τα όρια της ρεφορμιστικής διαχείρισης και της αδιέξοδης πολιτικής των «σταδίων», που να συνδέει τους οικονομικούς και πολιτικούς αγώνες, τα άμεσα και ζωτικά αιτήματα της ζωής και της επιβίωσης με τους πολιτικούς στόχους της επαναστατικής ανατροπής του συστήματος και της εξουσίας των εργαζόμενων.

37. Η «αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης» δεν είναι ένα «στάδιο» της πάλης. **Είναι η σημερινή μας τακτική, που συνδέει τα άμεσα και ζωτικά αιτήματα της ζωής και της επιβίωσης με τους πολιτικούς στόχους μιας ριζικής ανατροπής σε όφελος των εργαζόμενων.** Συνδέει τον οικονομικό με τον πολιτικό αγώνα. Συνδέει το σημερινό επίπεδο συνείδησης με την αυριανή επιδίωξη για επανάσταση, σοσιαλισμό και κομμουνισμό. Συνδέει το σημερινό επίπεδο του κινήματος με αυτό που πρέπει να οικοδομηθεί, ένα ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα. Δεν ταυτίζεται με την επανάσταση. Αποτελεί γραμμή που θέτει ως στόχο την ριζική αλλαγή των κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών σε όφελος της εργατικής τάξης, την υποκειμενική προετοιμασία και την προσέγγιση της επανάστασης.

38. Η μάχη για την ανατροπή της ιστορικής επίθεσης του κεφαλαίου γίνεται από τις θέσεις του «αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος».

Το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα συγκροτείται από ένα πλαίσιο πολιτικών στόχων που απευθύνονται στο εργατικό και λαϊκό κίνημα γεφυρώνοντας τις σημερινές διεκδικήσεις με την προοπτική της ανατροπής του καπιταλισμού και τον ορίζοντα της εργατικής εξουσίας. Έχει ως στόχο να ενώσει την κατακερματισμένη εργατική τάξη στον πολιτικό αγώνα και να οικοδομήσει τη συμμαχία της με τα υπόλοιπα λαϊκά, εκμεταλλεζόμενα στρώματα, με εργατική ηγεμονία. Δεν είναι κάποια «σημεία» - αιτήματα που έχουν ως κριτήριό τους το να χωράνε σε προγράμματα αριστερής κυβερνητικής διαχείρισης.

Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα δεν ταυτίζεται ούτε με τα άμεσα αιτήματα του οικονομικού αγώνα, αλλά ούτε και με το πλήρες ξεδίπλωμα μιας επαναστατικής διαδικασίας και τον μετασηματισμό των παραγωγικών σχέσεων στην κατεύθυνση του κομμουνισμού, που θα προϋπέθετε επαναστατική εργατική εξουσία. Δεν είναι «υπεριστορικό» ή αφηρημένο, αλλά συγκεκριμένο, πρέπει να πατάει πάνω στις πολιτικές συνθήκες και τις συγκεκριμένες αντιθέσεις κάθε κοινωνικού σχηματισμού.

Η ανάγκη για «εξειδίκευση» και «εμβάθυνση» του προγράμματος παραμένει συνεχής, ανάλογα με την ένταση και τις συνθήκες της ταξικής πάλης. Αποσκοπεί στη βαθύτερη γείωση του προγράμματος και των πολιτικών του στόχων (διαγραφή του χρέους, κρατικοποίηση των τραπεζών, ρήξη και αποδέσμευση από ευρώ-ΕΕ, εργατικός έλεγχος κ.λπ.) με τα άμεσα αιτήματα της οικονομικής πάλης του εργατικού κινήματος. Από την άλλη, χρειάζεται η πιο βαθιά σύνδεση του προγράμματος με τα πιο βαθιά, στρατηγικά στοιχεία του επαναστατικού άλματος, της σοσιαλιστικής-κομμουνιστικής προοπτικής, της εργατικής εξουσίας.

Η «αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης» και «το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα» παντρεύουν τη στρατηγική με την τακτική, καθώς περιλαμβάνουν τους στόχους και τα μέσα της πάλης που αναλογούν στις άμεσες ανάγκες των λαϊκών τάξεων και ορίζουν στις

σημερινές συνθήκες το πλαίσιο της ρήξης με την αστική πολιτική. Στην πάλη αυτή για την βελτίωση της ζωής τους, την προώθηση και επιβολή του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, οι εργαζόμενοι κατανοούν ότι **η οριστική απαλλαγή από την εκμετάλλευση και την καταπίεση δεν μπορεί να έρθει παρά μόνο μέσα από την επανάσταση και την εξουσία των ίδιων των εργαζομένων**, το άνοιγμα του δρόμου για τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό και τον κομμουνισμό, πράγμα που ορίζει και την «μεταβατικότητα» του προγράμματος προς την επανάσταση.

Αντιπαλεύουμε την κριτική που γίνεται στο αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα, τόσο από απόψεις που μιλάνε για πρόγραμμα «μαξιμαλιστικό», για «έλλειψη ρεαλισμού» - θεωρώντας «ρεαλισμό» την προσαρμογή στα όρια των επιλογών του κεφαλαίου και της ΕΕ- και φέρνουν σε αντιπαράθεση την «επιβίωση» με την ανατροπή, όσο και από απόψεις που κριτικάρουν το πρόγραμμα ως «αφομοιώσιμο», παραπέμποντας κρίσιμους άμεσους πολιτικούς στόχους της ταξικής πάλης, απαραίτητους για την προστασία των εργατικών συμφερόντων, στο απροσδιόριστο μέλλον της «λαϊκής εξουσίας».

39. Για την πλήρη υλοποίηση του μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος απαιτείται η επαναστατική αλλαγή, η εξουσία και η κυβέρνηση της εργατικής τάξης και των συμμάχων της. Επιμέρους στόχοι-κρίκοι του προγράμματος, ακόμα και σημαντικοί, μπορούν στον ένα ή τον άλλο βαθμό να επιβληθούν μέσα από τη δράση του κινήματος, κάτω από έναν ευνοϊκό συσχετισμό δυνάμεων και πριν από την επαναστατική διαδικασία. Σε αυτή τη περίπτωση, βέβαια, θα παραμένει ανοιχτό το αν οι εξελίξεις θα πιασγυρίσουν κάτω από την αντεπαναστατική προσπάθεια της αστικής τάξης ή θα βαθύνουν κάτω από την επαναστατική δράση των μαζών.

Στο μέτρο που η πάλη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης αναπτύσσεται και επιτυγχάνονται νίκες και ρήγματα στην αστική πολιτική, μπορεί να μπαίνει φραγμός στους νέους γύρους επίθεσης, να ενισχύεται η αυτοπεποίθηση του κινήματος, να οικοδομείται ένα ρωμαλέο εργατικό και λαϊκό κίνημα, με ισχυρούς θεσμούς και όργανα πάλης, θεσμούς λαϊκής αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης και αυτοάμυνας, εργατικού ελέγχου και αυτοδιαχείρισης, που συνολικά, στην πορεία της επαναστατικής πάλης, θα μετασχηματίζονται σε όργανα και «αντιθεσμούς» λαϊκής εξουσίας.

40. Η πάλη για το μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα έχει ως αναπόσπαστο στοιχείο της το θέμα της εξουσίας που θα το εφαρμόσει, της κυβέρνησης και της εξουσίας των εργαζομένων.

Με αυτή την έννοια η επεξεργασία του προγράμματος, η πάλη για την ανατροπή της πολιτικής των παλιών και νέων μνημονίων, από τους αγώνες των εργαζομένων και του λαού, η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, η οικοδόμηση μορφών οργάνωσης του αγωνιζόμενου λαού και η πάλη για την εξουσία και την κυβέρνηση των εργαζομένων αποτελούν πλευρές της επαναστατικής τακτικής και στρατηγικής στο σήμερα.

Η εξουσία των εργαζομένων θα προκύψει ως αποτέλεσμα της επαναστατικής αλλαγής της κοινωνίας. Δηλαδή της αντικαπιταλιστικής επανάστασης, της συντριβής του κράτους, της αποδέσμευσης από τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς, της απαλλοτρίωσης των μέσων παραγωγής και της οικοδόμησης της κυβέρνησης και της εξουσίας των οργάνων του εργατικού και λαϊκού κινήματος, μιας εξουσίας νέου τύπου. Η σημερινή μας τακτική, τα συνθήματα και οι στόχοι μας πρέπει να εμπεριέχουν -στην συγκρότηση και την προβολή τους-, πρέπει να ορίζονται από την πάλη για αυτή τη νέου τύπου εξουσία των εργαζομένων.

Οποιοσδήποτε αλλαγές, ακόμα και το πιο μικρό αίτημα που αμφισβητεί την αστική επίθεση και θίγει τα συμφέροντα του κεφαλαίου βρίσκουν απέναντί τους το «βαθύ κράτος», την μπότα των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων τύπου Ε.Ε. και ΝΑΤΟ, την αστική τάξη, ελληνική και διεθνή. Η επανάσταση (όπως και η αντεπανάσταση) επιβάλλεται τελικά από τη δυναμική της ταξικής πάλης. Γι' αυτό και είμαστε **ριζικά αντίθετοι με την αντίληψη που υποκαθιστά την πάλη για την εξουσία με την πάλη για την «κυβέρνηση», όπως κάνει η διαχειριστική ρεφορμιστική αριστερά.**

Οι επαναστάτες δεν μαγειρεύουν για τις «κουζίνες του μέλλοντος». Κανείς δεν είναι σε θέση σήμερα να προβλέψει αν, κάτω από συνθήκες οξυμμένης ταξικής πάλης, επαναστατικής κατάστασης και κλονισμού της αστικής κυριαρχίας, προκύψει μια κυβέρνηση που θα διακηρύσσει τη ρήξη με τις δυνάμεις του συστήματος πριν από την επανάσταση. Η ιστορία είναι γεμάτη από πρωτότυπους συνδυασμούς της ταξικής πάλης. Σε κάθε περίπτωση, οι επαναστατικές δυνάμεις κρίνουν τη στάση τους και την τακτική τους με γνώμονα την πρόοδο της επαναστατικής διαδικασίας, την προσπάθεια κατάκτησης του συνόλου της εξουσίας.

Χωρίς το προχώρημα και το βάθεμα της επαναστατικής διαδικασίας, το πέρασμα της εξουσίας στα χέρια της ίδιας της εργατικής τάξης και των οργάνων της, δεν μπορεί να επιβιώσει καμία «εργατική - αριστερή» κλπ κυβέρνηση. Οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής αριστεράς υποστηρίζουν ότι απαιτείται η πάλη για τη συνολική εξουσία, αποκαλύπτουν την ενότητα των μηχανισμών της και οικοδομούν το κίνημα στην πάλη ενάντια τους. Ρίχνουν από σήμερα όλο το βάρος τους στα όργανα του εργατικού και του λαϊκού κινήματος, για να περάσει σε αυτά η πρωτοβουλία των κινήσεων. Με την είσοδο σε επαναστατική κατάσταση, τα όργανα αυτά στοχεύουμε να εξελιχθούν σε όργανα δυαδικής εξουσίας και επαναστατικής ανατροπής, για να περάσει στα χέρια τους όλη η εξουσία.

Με αυτή τη λογική, στο ερώτημα «ποιος θα υλοποιήσει το πρόγραμμα» απαντάμε ότι το πρόγραμμα αυτό προωθείται και επιβάλλεται σήμερα από τον πολιτικό αγώνα των εργαζομένων και του λαού, αλλά στο σύνολό του μπορεί να το υλοποιήσει η κυβέρνηση και η εξουσία των εργαζόμενων, η κυβέρνηση και εξουσία των οργάνων του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Άλλωστε, η εμπειρία της κατάληξης της κυβερνητικής λύσης ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και η γενικότερη ιστορική σχετική εμπειρία σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, επιβεβαίωσε τις παραπάνω εκτιμήσεις. Έδειξε πολύ καθαρά τον **λαθεμένο χαρακτήρα των αντιλήψεων που αποκόβουν την «πάλη για την κυβέρνηση» απ' την πάλη για την εξουσία, που δεν κατανοούν τον ενιαίο χαρακτήρα των μηχανισμών εξουσίας, ανεξάρτητα από την ποικιλομορφία των δομών τους και τους τρόπους με τους οποίους επιβάλλουν την οικονομική, πολιτική και ιδεολογική κυριαρχία τους.** Έδειξε επίσης ότι δεν υπάρχει «ουδετερότητα» του κράτους, ούτε μπορεί να το «χρησιμοποιήσει» μια κυβέρνηση έξω από την επαναστατική διαδικασία συντριβής της αστικής εξουσίας. Η απολυτοποίηση του ρόλου της κοινοβουλευτικής κατάκτησης του κυβερνητικού κέντρου και η υποτίμηση της οργάνωσης του λαού δείχνει και τον εκτεταμένο χαρακτήρα των **«κοινοβουλευτικών αυταπατών» μέσα στην αριστερά.**

Μερικά κρίσιμα ζητήματα της ιδεολογικοπολιτικής διαπάλης

41. Με την υπογραφή των μνημονίων, το ρόλο του κουαρτέτου των θεσμών και την «επιτροπεία» που έχει επιβληθεί στη χώρα, αναδεικνύεται το μείζον ζήτημα της σχέσης εθνικού-διεθνικού.

Το ζήτημα της πάλης κατά της «επιτροπείας» και της ιμπεριαλιστικής επιβολής έρχεται στην πρώτη γραμμή. Για μας η πάλη για την κατάργηση της επιτροπείας είναι ταυτόχρονα πάλη τόσο ενάντια στην ΕΕ, μια ιμπεριαλιστική ολοκλήρωση που καταργεί κάθε δικαίωμα του λαού να αποφασίζει για την τύχη του και υποσκάπτει κάθε έννοια λαϊκής κυριαρχίας, όσο και ενάντια στην ελληνική ολιγαρχία, που προτάσσει τη συμμαχία της με την διεθνή αστική τάξη για να νικήσει στο εσωτερικό μέτωπο, στον εσωτερικό «εμφύλιο πόλεμο» που διεξάγει ενάντια στις δυνάμεις της εργασίας.

Η ΕΕ και οι «θεσμοί» δεν καταργούν το ελληνικό αστικό κράτος -ώστε να μιλήσουμε για «κατοχή»- αλλά το αναδιοργανώνουν σε αντιδραστική κατεύθυνση γύρω από την στρατηγική των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων που ακολουθούν σε όλη την Ευρώπη. Οι πιο στρατηγικές αποφάσεις μεταφέρονται στους διεθνείς μηχανισμούς του κεφαλαίου (πχ ΕΚΤ), και σε έναν όλο και πιο στεγανό και αυτονομημένο διοικητικό μηχανισμό, μακριά από κάθε είδους λαϊκή δράση και έλεγχο. Αυτή η λογική επηρεάζει και τη συγκρότηση του εθνικού κράτους (βλ. και την λογική της λεγόμενης «αποπολιτικοποίησης» της δημόσιας διοίκησης κλπ).

Γι' αυτό στην πάλη για ρήξη-αποδέσμευση από ΕΕ και ΝΑΤΟ συμπυκνώνεται το αντιιμπεριαλιστικό-«εθνικό» και το ταξικό στοιχείο με κυρίαρχη πλευρά την δεύτερη.

Παλεύουμε ενάντια στο βάθεμα της «επιτροπείας» και την ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση, από τη σκοπιά της εργατικής και λαϊκής κυριαρχίας και αυτοδιάθεσης. Δεν βάζουμε σε αντιπαράθεση τα φιλοπατριωτικά συναισθήματα του λαού με τον αγώνα για εργατική χειραφέτηση, αλλά αντίθετα καταδεικνύουμε ότι η μάχη για απελευθέρωση στρέφεται ενάντια σε όλους τους εκμεταλλευτές, εγχώριους και ξένους, αποκαλύπτοντας ότι οι φασίστες δεν είναι «πατριώτες» αλλά οι πιο θερμοί υποστηρικτές της άρχουσας τάξης και του συστήματός της. Αντίθετα αντιπαλεύουμε τον εθνικισμό και τις λογικές «ενιαίου εθνικού συμφέροντος» και διαχωριζόμαστε τόσο από αταξικές «πατριωτικές» όσο και από «κοσμοπολίτικες» αντιλήψεις που υπάρχουν στην αριστερά. Αποκαλύπτουμε το ταξικό συμφέρον που κινεί την σχέση της ελληνικής αστικής τάξης με το διεθνές κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς, προτάσσοντας το εργατικό ταξικό στοιχείο.

42. Μετά και την εμπειρία της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ανοίγει διάπλατα η συζήτηση για το ποιός και με ποιο τρόπο μπορεί να εξασφαλίσει την ικανοποίηση των διεκδικήσεων της εργαζόμενης πλειοψηφίας κόντρα στους εκβιασμούς και τις επιθέσεις των καπιταλιστών. **Ποιά τάξη και σε ποιά κατεύθυνση** μπορεί να πάρει τον πραγματικό έλεγχο της οικονομίας και του κράτους στα χέρια της. **Το αίτημα του εργατικού ελέγχου αναδεικνύεται σε κομβικό ζήτημα.**

Ο εργατικός έλεγχος δεν είναι σύνθημα του μέλλοντος και δεν αφορά μόνο την αυριανή εξουσία των εργαζομένων. Είναι αίτημα για το **σήμερα**. Μπορεί να επιβάλλεται μέσα από τους αγώνες του εργατικού κινήματος, αμφισβητώντας την εξουσία των καπιταλιστών και του διευθυντικού τους μηχανισμού, τόσο στην άμεση διαδικασία παραγωγής, στους χώρους δουλειάς, όσο και στην κοινωνία συνολικά. Διαπερνά τις διεκδικήσεις του σήμερα, τους δίνει ανατρεπτικό περιεχόμενο και τις κάνει νικηφόρες και πολιτικά επικίνδυνες. Η κατάληψη της ΕΡΤ από τους εργαζόμενους της, η κινηματική στήριξη και αλληλεγγύη γύρω από το αυτοδιαχειριζόμενο πρόγραμμα, η κατάληψη της ΒΙΟΜΕ και η ταξική αλληλεγγύη που έχει αναπτυχθεί γύρω της, δείχνουν τι σημαίνει στην πράξη το σύνθημα «εργάτη μπορείς χωρίς αφεντικά».

Ο εργατικός έλεγχος αποτελεί **το κόκκινο νήμα που διαπερνά όλο το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα**. Είναι το κλειδί για το αποφασιστικό προχώρημα όλων των ριζικών αλλαγών κόντρα στη δεδομένη λυσσαλέα αντίδραση της κυρίαρχης τάξης απέναντι σε κάθε προσπάθεια

κλονισμού της εξουσίας της. Μόνο η ίδια η εργατική τάξη (κατά τη διαδικασία πολιτικής της συγκρότησης σε τάξη για τον εαυτό της) μέσα από μορφές εργατικού και κοινωνικού ελέγχου σε κάθε πλευρά της οικονομικής δραστηριότητας, από το εθνικοποιημένο τραπεζικό σύστημα, το εξωτερικό εμπόριο και τη διακίνηση των κεφαλαίων, έως τις αλυσίδες των μεγάλων σουπερμάρκετ, τις φαρμακοβιομηχανίες και την ενέργεια, μπορεί να απαντήσει στις απειλές και τα σαμποτάζ που θα προσπαθήσει να επιβάλλει η αστική τάξη για να υπερασπιστεί την εξουσία της (κλείσιμο επιχειρήσεων, δημιουργία ελλείψεων σε βασικά αγαθά όπως τα τρόφιμα, τα φάρμακα, τα καύσιμα κλπ.).

Το αίτημα του ελέγχου της παραγωγικής δραστηριότητας από τους ίδιους τους εργαζόμενους, προς όφελος της εργαζόμενης πλειοψηφίας, αφορά όλους τους τομείς της οικονομίας και της κοινωνίας, εκφράζει και προωθεί την ανατροπή του σημερινού κοινωνικοπολιτικού συσχετισμού προς όφελος της εργατικής τάξης και σε βάρος του κεφαλαίου. Χρειάζεται να το προβάλουμε και να το αναδείξουμε ακόμα περισσότερο στην επόμενη περίοδο, να βαθύνουμε το περιεχόμενό του, αλλά και να στηρίξουμε την εφαρμογή του.

43. Με αντίστοιχα αναβαθμισμένο τρόπο αντιμετωπίζουμε το ζήτημα της πάλης για την δημοκρατία.

Στην αριστερά, ακόμα και την αντικαπιταλιστική, εμφανίζεται μια σοβαρή υποτίμηση των εξελίξεων, που συχνά αντιμετωπίζονται ως ένας «τρέχον παροξυσμός» ή μια «προσωρινή εκτροπή» μετά τα γεγονότα του Παρισιού. Όμως, η τάση **βαθύτερης αντιδραστικοποίησης των κρατών και των διεθνών οργανισμών**, όπως αυτή που ζούμε, **δεν αποτελεί «εξαιρέση»**, αλλά πηγάζει από την κρίση της αστικής δημοκρατίας. Αποτελεί ιστορική τάση, που εκδηλώνεται εκρηκτικά τώρα, σε συνθήκες δομικής καπιταλιστικής κρίσης, αδυναμίας κοινωνικής συναίνεσης, βαθέματος των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και πόλεμων. Το νέο τρομοκρατικό αντιδραστικό νομικό οπλοστάσιο, που παρουσιάζεται να δημιουργείται λόγω «έκτακτης κατάστασης», στην πραγματικότητα αποτελεί ένα νέο όπλο στα χέρια της αστικής τάξης, διεθνούς και εγχώριας, που στόχο έχει να το χρησιμοποιήσει εκτεταμένα και μαζικά -κι αυτό δεν πρέπει να υποτιμάται από την αριστερά.

Εκτός από το ρόλο της αντιδραστικής αναδιάρθρωσης του κράτους και του πολιτικού συστήματος με τη συμβολή των ιμπεριαλιστικών «θεσμών» (που ήδη αναφέρθηκε), βρισκόμαστε σε μια περίοδο **μεγάλης ενίσχυσης όλων των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους** (στρατός, αστυνομία κλπ). Οι μηχανισμοί αυτοί έχουν την τάση να ενοποιούνται (βλ. και γυμνάσια του στρατού για την «καταστολή πλήθους»). Σημαντικό ρόλο παίζουν οι αναπτυσσόμενες πρακτικές ελέγχου πάνω στην προσωπική ζωή, καθολικής παρακολούθησης, κατάργησης κάθε ιδιωτικότητας. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσονται και η καλλιέργεια ρατσιστικών αντιλήψεων, η ένταση των διακρίσεων λόγω φύλου ή σεξουαλικού προσανατολισμού, η αντιμετώπιση της φτώχειας και του κοινωνικού αποκλεισμού ως «μιάσματος» και όλες οι καταπατήσεις δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων που εντείνονται σε συνθήκες κρίσης. Καθοριστικό ζήτημα αποτελεί επίσης η υπερανάπτυξη των ΜΜΕ, που με τον έλεγχο στην πληροφόρηση -ακόμα και στο διαδίκτυο- επιδιώκουν να ελέγξουν κάθε ικμάδα αντίστασης και αντιπληροφόρησης.

Η γιγαντιαία προσπάθεια να επιβληθεί ως μονόδρομος η πολιτική της ΕΕ και του ιμπεριαλισμού μέσα από οικονομικούς και πολιτικούς εκβιασμούς στους λαούς, με κορυφαία στιγμή τη μετατροπή του περήφανου ΟΧΙ του ελληνικού λαού σε νέο Μνημόνιο, δείχνουν ότι **το αίτημα της δημοκρατίας μπορεί και πρέπει να τίθεται από τη σκοπιά της επιβολής της θέλησης της**

εργαζόμενης πλειοψηφίας, από την σκοπιά της πραγματικής εργατικής δημοκρατίας (και όχι από τη σκοπιά γενικόλογων αιτημάτων, όπως «νέα μεταπολίτευση», «δημοκρατικά στάδια» κ.λπ.).

Η ίδια η συγκυρία και οι εξελίξεις αναδεικνύουν το βαθύ αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο που μπορεί να έχει η σύγχρονη πάλη για την δημοκρατία.

44. Το ζήτημα της **υπεράσπισης και του ελέγχου των συλλογικών παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας** έχει αναδειχθεί ως άμεσο πρακτικό και ταυτόχρονα πολιτικοϊδεολογικό ζήτημα. Το αντιμετωπίζουμε ως βασικό **άξονα πάλης**, που αφορά την προστασία των θέσεων εργασίας, την επιβίωση του λαού (διατροφική/ενεργειακή επάρκεια κλπ), την οικολογική ισορροπία, ενάντια στην παντοκρατορία των αγορών, το κυνήγι του κέρδους, και την ανισότιμη ένταξη της Ελλάδας στον διεθνή καταμερισμό εργασίας (ιδίως στα πλαίσια της ΕΕ και των άλλων διεθνικών ολοκληρώσεων του κεφαλαίου).

Το κυνήγι του κέρδους από το κεφάλαιο, οι επιπτώσεις της κρίσης, ο ανηλεής ενδοαστικός ανταγωνισμός που οδηγεί στην καταστροφή μερίδων του κεφαλαίου, οι κανονισμοί της ΕΕ, οδηγούν σε καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας (πρωτογενής τομέας, παραδοσιακοί κλάδοι όπως ναυπηγεία κλπ) και πιθανά σε υπερανάπτυξη άλλων, ανεξάρτητα ή και ενάντια στις κοινωνικές ανάγκες, και βέβαια έχουν ως πρώτο θύμα τους εργαζόμενους. Γι' αυτό η πάλη για την προστασία των συλλογικών παραγωγικών δυνατοτήτων και πρώτα απ' όλα της κύριας παραγωγικής δύναμης, του ανθρώπου και της εργασίας του, με στόχο τη συλλογική κοινωνική ευημερία, αποτελεί άξονα δράσης του κινήματος με βαθύ αντικαπιταλιστικό πρόσημο.

Παλεύουμε για την προστασία των θέσεων εργασίας και συνολικότερα των εργατικών κατακτήσεων, των συλλογικών παραγωγικών δυνατοτήτων της κοινωνίας ενάντια στον κανιβαλισμό του κεφαλαίου, αποκαλύπτοντας την εγγενή αδυναμία του καπιταλιστικού συστήματος να ανταποκριθεί σ' αυτό το καθήκον και προβάλλοντας την προοπτική της δημοκρατικά (από τους ίδιους τους παραγωγούς) κεντρικά σχεδιασμένης παραγωγής, με κριτήριο τις κοινωνικές και λαϊκές ανάγκες και την οικολογική ισορροπία.

Η πάλη μας αυτή είναι σε σύγκρουση με τις **θεωρίες της παραγωγικής ανασυγκρότησης στο έδαφος του καπιταλισμού**, του παραγωγισμού/τεχνοκρατισμού, της ουδέτερης «ανάπτυξης», που επιχειρούν τον εξορθολογισμό και διαχείριση του συστήματος, και καταλήγουν σε λογικές διαχείρισης του καπιταλισμού.

Γ2. ΤΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ – ΣΤΟΧΟΙ ΠΑΛΗΣ

45. Με βάση τα παραπάνω κριτήρια για την επόμενη περίοδο προτείνουμε το παρακάτω πρόγραμμα πολιτικών στόχων και διεκδικήσεων:

Α) Αγώνας, αντίσταση και ανατροπή της αντιλαϊκής επίθεσης του αστικού, μνημονιακού μπλοκ εξουσίας-κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ. Ήττα της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ από τους αγώνες ενός ρωμαλέου ανασυγκροτημένου εργατικού και λαϊκού κινήματος. Για να ανοίξει ένας άλλος δρόμος για τους εργαζόμενους, το λαό και τη νεολαία. Για την Αριστερά της εργατικής πολιτικής.

- Κατάργηση των μνημονίων, των δανειακών συμβάσεων και των εφαρμοστικών τους νόμων.

- Κανένα ευρώ από αύριο κίολας στους δανειστές. Μη αναγνώριση, παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους τώρα!. Κοινή πάλη των λαών για πανευρωπαϊκή διαγραφή του χρέους που

αποτελεί παντού όπλο στα χέρια των τραπεζιτών για επιβολή αντιλαϊκών πολιτικών.

- Έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ στην προοπτική μιας άλλης, εργατικής, σοσιαλιστικής διεθνοποίησης. Αποπομπή του ΔΝΤ χωρίς αποπληρωμή του. Πλήρης απαλλαγή από όλα τα ευρωενωσιακά σύμφωνα πανευρωπαϊκής λιτότητας και βάρβαρων αντιλαϊκών «μεταρρυθμίσεων».

- Εθνικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας, χωρίς αποζημίωση για τους μετόχους, με εργατικό-λαϊκό έλεγχο. Έλεγχος του εξωτερικού εμπορίου και της διακίνησης κεφαλαίων.

- Διεθνιστικός αγώνας ενάντια στις συνθήκες που βαθαίνουν την καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, όπως οι συμφωνίες «ελεύθερου εμπορίου και επενδύσεων», όπως η ΤΤΙΡ (ΗΠΑ-Καναδά-ΕΕ) και η TPP (ΗΠΑ-Καναδά-Μεξικό-Χιλή-Αυστραλία-Ιαπωνία-Σιγκαπούρη κ.λ.π.). Πάλι ενάντια σε όλες τις συμβάσεις που έχουν ως στόχο την κατάργηση ρυθμίσεων που βάζουν φραγμό στα κέρδη των πολυεθνικών εταιριών (δίνοντας τους, για παράδειγμα, τη δυνατότητα να σύρουν σε διεθνή δικαστήρια κυβερνήσεις χωρών που ψηφίζουν νόμους για αυξήσεις μισθών και μέτρα προστασίας του περιβάλλοντος, να διεκδικούν αποζημιώσεις όταν σημειώνονται απεργίες και «κοινωνικές αναταραχές» και να συρρικνώνουν την ελευθερία στη χρήση του ίντερνετ)

Β) Οι ανάγκες και δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας μπροστά! Ενάντια στη στρατηγική του κεφαλαίου, του αστικού συνασπισμού εξουσίας, των κυβερνήσεων του και των υπερεθνικών του οργάνων για το διαρκές βάθεμα της εκμετάλλευσης, που εντείνεται από τη διαρκή συμπίεση των μισθών, το κλέψιμο και την υποταγή του ελεύθερου χρόνου.

- Άμεση βελτίωση της ζωής των εργαζόμενων με πολιτική **ριζικής αναδιανομής εισοδήματος και πλούτου. Να χάσει το κεφάλαιο** υπέρ της εργασίας.

- Αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, ανατροπή των περικοπών που έχουν γίνει όλα τα τελευταία χρόνια. Επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού και σύνταξης.

- Συλλογικές Συμβάσεις εργασίας και συλλογική διεκδίκηση και κάλυψη των εργαζόμενων.

- Δουλειά σταθερή, πλήρης, ασφαλισμένη και όχι δουλειά. **Να τερματιστεί η εργασιακή ομηρία και η σκλαβιά των νέων** με τα προγράμματα ανακυκλούμενης ανεργίας και της προκλητικής υπενοκίασης εκατοντάδων χιλιάδων νέων ανέργων στους εργοδότες μέσω των voucher. **Μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων. Απαγόρευση των απολύσεων. Επίδομα ανεργίας για όλους με χρηματοδότηση από τα κέρδη** και τα δισ. που δίνονται από το κράτος για την δωρεάν υπενοκίαση. Κατάργηση της μαύρης εργασίας με αυστηρές ποινές στους εργοδότες. Ανάλογες ποινές και όταν οι εργαζόμενοι μένουν απλήρωτοι για δεδουλευμένα. **Άμεσα 50.000 προσλήψεις στους κοινωνικούς τομείς, πρώτα από όλα σε παιδεία και υγεία.**

- Μείωση των χρόνων συνταξιοδότησης (60 για τους άνδρες, 58 για τις γυναίκες) και των ωρών εργασίας, με πρώτο βήμα την γενική εφαρμογή του 5νθήμερου, 35ωρου, χωρίς μείωση αποδοχών-συντάξεων.

- Αποκλειστικά Δημόσια, δωρεάν και καθολική παιδεία, υγεία, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και κοινωνική ασφάλιση. Πρόνοια για τους ανάπηρους, τα ΑΜΕΑ, τους ηλικιωμένους. Πάλι ενάντια στη διάλυσή τους, υπεράσπιση του κοινωνικού χαρακτήρα τους και γενναία αύξηση των δαπανών, μέσα από την παύση πληρωμών του χρέους.

- Διαρκής αγώνας ως την πλήρη χειραφέτηση της επιστήμης, της γνώσης, της έρευνας και της πληροφορίας από τα δεσμά του τεχνοκρατισμού, της επιχειρηματικότητας και της ατομικής ιδιοκτησίας. Αγώνας ενάντια στο Πανεπιστήμιο - Επιχείρηση. Εναντίωση στην αντιμετώπιση του φοιτητή ως πελάτη, στην αφαίμαξη των εργασιακών του δικαιωμάτων από τα πτυχία, διπλώματα κ.λπ. και στην αγοραία και τελικά αναλφάβητη «εξειδίκευσή» του. Ενιαίο 12χρονο, αποκλειστικά δημόσιο και δωρεάν Σχολείο για όλους. Αγώνας για την κατάργηση των ταξικών φραγμών στην εκπαίδευση. Ελεύθερη πρόσβαση σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.
- Δραστική **μείωση της άμεσης φορολογίας** των εργαζομένων, της φτωχής αγροτιάς και των πληττομένων κατώτερων μεσαίων στρωμάτων, με ταυτόχρονη γενναία **αύξηση της άμεσης φορολόγησης του κεφαλαίου**, με απαγόρευση καταφυγής του σε off-shore εταιρείες και φορολογικούς παράδεισους. Κατάργηση των έμμεσων φόρων σε όλα τα βασικά είδη κατανάλωσης. Κατάργηση του ΦΠΑ.
- Υποχρεωτική, δραστική μείωση των τιμών σε όλα τα βασικά προϊόντα και υπηρεσίες που αυξήθηκαν την τελευταία πενταετία κατατρώνοντας το ήδη φτωχικό διαθέσιμο εισόδημα των εργαζομένων.
- Να σταματήσει η κλοπή του λαού από τις τράπεζες. Τα δάνεια τους δεν είναι δικά μας. Να τα πληρώσουν εκείνες μόνο, για να πάψει το έμμεσο κούρεμα καταθέσεων που γίνεται χρόνια τώρα. Να «κουρευτεί» το ιδιωτικό χρέος των λαϊκών οικογενειών που δεν μπορούν να αποπληρώσουν, και όλα τα βάρη από τόκους και υπερημερίες.
- Δωρεάν στέγαση, ηλεκτρικό, νερό, συγκοινωνία για τους φτωχούς, διαγραφή του δανεισμού απόκτησης πρώτης κατοικίας.
- Κατάργηση όλων των χαρατσιών που άμεσα η έμμεσα μειώνουν το ήδη φτωχό διαθέσιμο εισόδημα της εργατικής οικογένειας (ΕΝΦΙΑ, εισφορά δήθεν αλληλεγγύης, τέλη τηλεφωνίας κ.λ.π.).
- Τσάκισμα της οικονομικής βίας σε βάρος κάθε λαϊκής οικογένειας με πλειστηριασμούς και κατασχέσεις.
- Στήριξη των αναγκών των πληττόμενων αυτοαπασχολούμενων και των μικρομεσαίων στρωμάτων που απειλούνται με αφανισμό.

Γ) Πάλη για την προστασία των συλλογικών παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας και πρώτα από όλα της εργατικής δύναμης. Αντίσταση και ανατροπή της διαρκούς αντεπανάστασης στις εργασιακές και παραγωγικές σχέσεις, των σαρωτικών αντιδραστικών «μεταρρυθμίσεων» στο πλαίσιο της στρατηγικής της «καπιταλιστικής ανάπτυξης» και αντίστοιχα της νέας, πολύ βαθιάς, καταβύθισης των εργαζομένων με:

- Πάλη για την ανόρθωση της εργατικής τάξης. **Κατάργηση όλων των μορφών ευέλικτης – ελαστικής εργασίας και εντατικοποίησης.** Ενιαίες σχέσεις εργασίας, ενιαίες αμοιβές και ενιαίος χρόνος εργασίας, ενάντια στις νέες μεθόδους αύξησης της παραγωγικότητας, την ευέλικτη εργασία, όλες τις μορφές ελαστικής απασχόλησης, την εντατικοποίηση.
- Εθνικοποιήσεις χωρίς αποζημίωση με εργατικό και λαϊκό έλεγχο όλων των τραπεζών, των εταιρειών πετρελαιοειδών, ηλεκτρικής ενέργειας, ορυκτού πλούτου, τροφίμων, συγκοινωνιών, μεταφορών, ύδρευσης, φαρμακοβιομηχανιών. καθώς και των επιχειρήσεων που εγκατέλειψαν οι ιδιοκτήτες τους και λειτουργία τους με εργοστασιακά συμβούλια και εργατικό-λαϊκό έλεγχο.

Απαγόρευση των ιδιωτικοποιήσεων. Κοινωνική, αποκλειστικά δημόσια αξιοποίηση των εναλλακτικών πηγών ενέργειας, με πλήρη σεβασμό στο οικοσύστημα ενάντια στον λεγόμενο «πράσινο καπιταλισμό».

- Ενιαίος δημόσιος φορέας τροφίμων και φαρμάκων για κεντρικό σχεδιασμό με πρώτο στόχο την κάλυψη των διατροφικών και υγειονομικών αναγκών της χώρας. Ιδιαίτερα για τα τρόφιμα δημόσιο σύστημα διακίνησης των προϊόντων για χτύπημα των μεσαζόντων. Αδιάλλακτη υπεράσπιση των συμφερόντων των Ελλήνων και μεταναστών εργατών γης. Δημιουργία δημοκρατικών πρωτοβάθμιων παραγωγικών συνεταιρισμών με μαζική και ποιοτική συγκέντρωση-εμπορία των προϊόντων των συνεταιρισμένων φτωχομεσαίων παραγωγών σε ρήξη με τους αγροτοπατέρες, τα κυκλώματα εμπόρων-μεσαζόντων, τραπεζών και καρτέλ που προστατεύονται από τον κρατικό μηχανισμό. Δημόσια αγροτική τράπεζα για την παροχή άτοκων καλλιεργητικών δανείων σε νέους αγρότες, μικρομεσαίους αγροτοκτηνοτρόφους και αλιείς. Απαγόρευση παραγωγής και διακίνησης μεταλλαγμένων προϊόντων.
- Γενναίο πρόγραμμα δαπανών από τον προϋπολογισμό για τις κοινωνικές λαϊκές ανάγκες (π.χ. λαϊκή στέγη, σχολικές αίθουσες, δημόσια νοσοκομεία, κοινωνικό εργοστάσιο για την κάλυψη βασικών αναγκών του λαού, ιδιαίτερα στον τομέα της υγείας, δωρεάν δημόσιες συγκοινωνίες, οδικό σύστημα) με αφανισμό των περιβόητων «εθνικών προμηθευτών» και κάθε λογής τρωκτικών του δημόσιου πλούτου.
- Στοχευμένη κατάληψη εργοστασίων και επιχειρήσεων που εγκατέλειψαν οι ιδιοκτήτες τους και λειτουργία τους με εργατολαϊκό έλεγχο, εθελοντικό κοινωνικό σχεδιασμό και με την λογική των εργοστασιακών συμβουλίων πλήρως ανεξάρτητων από το κράτος, τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό, την εργατική αριστοκρατία και την ΕΕ. Σε πλήρη διαχωρισμό από την λογική των ΚΟΙΝΣΕΠ που προωθούν κυβέρνηση, κράτος και ΕΕ. Όπου όλη η εξουσία στους τόπους δουλειάς θα ανήκει στους άμεσους παραγωγούς, μέσω των κυρίαρχων συνελεύσεων τους για την οργάνωση, τη διεύθυνση, τον προσανατολισμό της παραγωγής, της εργασιακής διαδικασίας και το σύστημα μισθοδοσίας.
- Προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος ως συλλογικών κοινωνικών αγαθών.

Δ) Απόκρουση-ανατροπή της αστικής πολιτικής βίας και τρομοκρατίας, του «κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού» και της διαρκούς τρομοκρατικής εκστρατείας του κεφαλαίου. Υπεράσπιση και διεκδίκηση των σύγχρονων δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών του λαού ενάντια στον αστικό συνασπισμό εξουσίας, το κράτος-επιτελείο, στην εκτρωματική ενίσχυση του «κατασταλτικού πυρήνα του κράτους» (αστυνομία, στρατός, μυστικές υπηρεσίες, το «βελούδινο κράτος» των ΜΜΕ και το μηχανισμό πολιτιστικής δικτατορίας, στην καταστολή και την πολύμορφη καταπίεση, με:

- Μέτρα όπως τον αφοπλισμό της αστυνομίας, την κατάργηση των δυνάμεων καταστολής ενάντια στον λαό, (ΜΑΤ, ΔΕΛΤΑ, ΔΙΑΣ), όλων των σωμάτων που «στρατιωτικοποιούν» την αστυνομία, της χρήσης του στρατού για καταστολή του «εσωτερικού εχθρού», κατάργηση της αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας, με την προώθηση ανεξάρτητων θεσμών αγώνα και λαϊκής αυτοδιεύθυνσης.

- Κατοχύρωση του δικαιώματος των εργαζόμενων να επιβάλουν με οποιαδήποτε μορφή πάλης αποφασίσουν δημοκρατικά και συλλογικά, τις διεκδικήσεις τους στις κυβερνήσεις, στον κάθε εργοδότη, στο κράτος, στο κεφάλαιο. Ελεύθερος συνδικαλισμός στον τόπο δουλειάς.
- Διαχωρισμό του ταξικά ανασυγκροτημένου εργατικού κινήματος από τον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό, την εργατική αριστοκρατία, τα όργανα και τις επιτροπές ταξικής συμφιλίωσης, τα συμβούλια και ινστιτούτα της κυρίαρχης πολιτικής. Να «απεξαρτηθούν» τα συνδικάτα από τον «θανάσιμο εναγκαλισμό» των εργοδοτικών, κρατικών και ευρωενωσιακών παροχών.
- Απλή αναλογική σε όλες τις εκλογικές διαδικασίες, κατάργηση του μόνου των 50 εδρών και κάθε αντίστοιχης αντιδημοκρατικής πρόβλεψης. Αλλαγές στο πολιτικό σύστημα: όχι στα προνόμια των αιρετών, ίση μεταχείριση σε όλους τους πολίτες σε φορολογικό, νομικό και ποινικό επίπεδο.
- Πάλη ενάντια σε κάθε είδους διακρίσεις, λόγω φύλου, σεξουαλικού προσανατολισμού, εθνικότητας ή θρησκείας. Πάλη για την κατάκτηση σε επίπεδο κοινωνίας και για θεσμική κατοχύρωση όλων των πολιτικών, δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων.
- Αγώνα για εργατικό, δημοκρατικό πολιτισμό των καταπιεσμένων, ανοικτό στο σύγχρονο απελευθερωτικό περιεχόμενο.
- Προετοιμασία του λαού ώστε σε ενδεχόμενες οξυμένες συνθήκες ταξικής πάλης και πολιτικής κρίσης να επιβληθεί, από την σκοπιά και **κάτω από την λογική του επαναστατικού περάσματος της πολιτικής εξουσίας και του πλούτου στους εργαζόμενους, η ανάδειξη Συντακτικής Συνέλευσης**, με βασικό στόχο την καθιέρωση του ρόλου των «οργάνων του οργανωμένου λαού», που θα αρθρώνονται σε εργασιακό, τοπικό, περιφερειακό και τελικά πανεθνικό επίπεδο, θα λειτουργούν ως θεσμοί αυτοοργάνωσης και αυτοδιεύθυνσης των εργαζομένων και θα αποτελούν γέφυρες ανάμεσα στην κοινωνική και πολιτική δημοκρατία.
- **Χωρισμός της Εκκλησίας από το κράτος** (και από το σχολείο). Ιδεολογική πάλη ενάντια στην αποπροσανατολιστική επιρροή των θρησκευτικών δοξασιών. Οι ιερείς όλων των ομολογιών να μισθοδοτούνται από τις εθελοντικές εισφορές της κοινότητας των πιστών τους. Ελεύθερη έκφραση όλων των θρησκειών. Ενάντια στην ισλαμοφοβία. Δικαίωμα για τόπους θρησκευτικής λατρείας για όλους.

Ε) Ενάντια στο ρατσισμό, τον φασισμό και τον πόλεμο - Να σταματήσει η δολοφονική αντιμετώπιση των προσφύγων από ΕΕ, κυβέρνηση

- Να σταματήσουν οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις που έχουν μετατρέψει τις χώρες προέλευσης των προσφύγων σε κόλαση πολέμου, πείνας και θανάτου. Έξω οι ιμπεριαλιστικοί στρατοί.
- Να γκρεμιστεί ο φράκτης στον Έβρο. Ελεύθερη είσοδος των προσφύγων και μεταναστών από τα σύνορα. Κατάργηση του Δουβλίνου I και II, της Frontex, του Ευρωστρατού και των δυνάμεων ταχείας επέμβασης. Όχι στη δημιουργία «κέντρων διαλογής» (hot spots) προσφύγων και μεταναστών.
- Όχι στην έλεγχο των συνόρων από την Frontex και την εγκατάσταση δύναμης ευρωστρατού στα σύνορα, την παρουσία ευρωπαϊκών δυνάμεων καταστολής. Όχι κονδύλια για έλεγχο των συνόρων, επιχειρήσεις αποτροπής και επαναπροωθήσεις. Λεφτά για στέγαση, σίτιση, περίθαλψη, ελεύθερη μετακίνηση προσφύγων και μεταναστών.

- Άσυλο και στέγη στους πρόσφυγες. Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών. Ιθαγένεια σε όλα τα παιδιά μεταναστών. Ίσα δικαιώματα ντόπιων και μεταναστών, εργασιακά, κοινωνικά, πολιτικά.
- Πάλη ενάντια στα φασιστικά και ρατσιστικά ιδεολογήματα και πρακτικές, για τη συντριβή των φασιστικών συμμοριών και του ρατσισμού. Αποκάλυψη και τιμωρία των φυσικών και ηθικών αυτουργών όλων των δολοφονικών ενεργειών και ρατσιστικών εγκλημάτων της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, των συνεργατών της στην αστυνομία και στην ΕΥΠ καθώς και των χρηματοδοτών της. Ισόβια στους δολοφόνους της Χρυσής Αυγής, να ξηλωθούν τα τάγματα εφόδου, να κλείσουν τα γραφεία της ναζιστικής συμμορίας, να διακοπεί η χρηματοδότηση και οποιαδήποτε διευκόλυνση και στήριξη τους από τον κρατικό μηχανισμό, κανένα βήμα και δικαίωμα λόγου στους φασίστες στα ΜΜΕ.

ΣΤ) Απελευθέρωση της χώρας από τα ευρωατλαντικά δεσμά, από το δόγμα «ανήκουμε στην Δύση», από κάθε είδους επιτροπεία-κηδεμονία των διεθνών μηχανισμών και οργανισμών των πολυεθνικών (ΕΕ, ΟΟΣΑ, ΠΟΕ κ.λπ.), και κάθε ιμπεριαλιστική δύναμη, από τη σκοπιά της διεθνιστικής ισότιμης συνεργασίας των λαών και σε πλήρη διαχωρισμό με εθνικιστικές και άλλες αστικές απόψεις.

- Λαϊκή κυριαρχία και αυτοδιάθεση: να αποφασίζει ο ίδιος ο λαός για τις τύχες του χωρίς «προστάτες» και τις απροκάλυπτες επεμβάσεις τους στις εσωτερικές υποθέσεις της χώρας.
- Καμία συμμετοχή με οποιονδήποτε τρόπο στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους. Όχι στη διάθεση ελληνικού εδάφους, αέρος και εξοπλισμού για επεμβάσεις σε άλλες χώρες.
- Έξοδος από το ΝΑΤΟ. Κλείσιμο των ξένων βάσεων, ιδιαίτερα εκείνης της Σούδας. Ούτε σκέψη για δημιουργία νέας στην Κάρπαθο η αλλού.
- Διάλυση του επικίνδυνου άξονα Ισραήλ-Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου. Δικαίωση της Παλαιστινιακής Ιντιφάντα
- Συνεχής διεθνιστικός αγώνας για την επίτευξη πληγμάτων στο διεθνές σύστημα του κεφαλαίου, με σκοπό τη διάλυση τελικά των ιμπεριαλιστικών οικονομικών, πολιτικών, στρατιωτικών οργανισμών και των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων. Η υπέρβαση των εθνικιστικών διαχωρισμών, η ελεύθερη μετακίνηση και εγκατάσταση όλων οπουδήποτε, η απολαβή ίσων δικαιωμάτων για όλους. Η κατάργηση κάθε εθνικής και φυλετικής διάκρισης, ο σεβασμός των δικαιωμάτων του πολιτιστικού και πολιτικού αυτοπροσδιορισμού των λαών. Η κατάργηση τελικά κάθε πολεμικής μηχανής και χρήσης βίας σε βάρος λαών, αμάχων, παιδιών.

Ζ) Για τα δικαιώματα ενάντια στο σεξισμό και την καταπίεση

- Καμία **διάκριση σε βάρος των γυναικών**, που είναι τα πρώτα θύματα της μνημονιακής αστικής επέλασης. Η επισφαλής εργασία, οι απλήρωτες υπερωρίες, τα διευρυμένα ωράρια, η δουλειά χωρίς ασφάλιση, οι χαμηλότερες αμοιβές, η σχεδόν διπλάσια ανεργία, τα διπλάσια οικογενειακά βάρη χτυπούν πρώτα απ' όλα τις γυναίκες. Η γυναικεία καταπίεση πάει χέρι - χέρι με την εκμετάλλευση.
- Πάλη ενάντια σε κάθε αντίληψη περί κατωτερότητας της γυναίκας, σε κάθε επίπεδο της κοινωνικής ζωής από την εργασία, την εκπαίδευση, μέχρι τη σχέση των φύλων.

- Υπεράσπιση της εγκυμοσύνης και της μητρότητας. Να μην γίνονται αιτία μη πρόσληψης γυναικών, απόλυσης, αλλά και αναγκαστικής αποδοχής εργασίας με ελαστικές σχέσεις, χωρίς συμβάσεις, με μικρότερα μεροκάματα.
- Υπεράσπιση και διεύρυνση κάθε δομής κοινωνικού κράτους που απελευθερώνει τη γυναίκα από βάρη και δεσμά στην εργασία και στην οικογένεια.
- Θετική διάκριση υπέρ των γυναικών στις συνθήκες εργασίας, στο χρόνο δουλειάς, στη συνταξιοδότηση.
- Όχι στην εμπορευματοποίηση και τη θεαματοποίηση των γυναικών με το πλασάρισμα του γυναικείου κορμιού σαν εμπόρευμα. Πάλη ενάντια στα κυκλώματα trafficking και σωματεμπορίας.
- Καμία διάκριση σε βάρος των δικαιωμάτων της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας. Η ANΤΑΡΣΥΑ στηρίζει τα αιτήματα της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας στο πλαίσιο της πάλης για μια ριζικά διαφορετική κοινωνία, όπου καμία κοινωνική ομάδα δεν θα υφίσταται καταπίεση και εκμετάλλευση.
- Ίσα και πλήρη δικαιώματα για τα ομόφυλα ζευγάρια και τα πολυσυντροφικά άτομα. Καμία διάκριση σε βάρος τους σε σχέση με τα δικαιώματα που έχουν τα ετερόφυλα ζευγάρια.
- Υποστηρίζουμε το δικαίωμα κάθε ανθρώπου στον αυτοπροσδιορισμό και στην επιλογή φύλου. Για τους τρανς ανθρώπους, ζητάμε να αναγνωριστεί πλήρως η ταυτότητα φύλου χωρίς προϋποθέσεις και να τους παρέχεται δωρεάν πρόσβαση σε ορμονοθεραπείες και επεμβάσεις επιβεβαίωσης φύλου (εφόσον τις επιθυμούν). Δημόσια έγγραφα, σύμφωνα με την επιλογή διεμφυλικής ταυτότητας από κάθε άνθρωπο.
- Άμεση άρση όλων των ρατσιστικών πρακτικών της συσχέτισης των ΛΟΑΤΚΙ+ ανθρώπων με τα σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα.

46. Η μάχη για την επιβολή του «αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος» γίνεται από τα κοινωνικά και πολιτικά υποκείμενα που συγκροτούνται για το σκοπό αυτό. Στο κοινωνικό επίπεδο από το αγωνιστικό μέτωπο αντίστασης και ανατροπής, που έχει ως κέντρο του το ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό και λαϊκό κίνημα. Στο πολιτικό επίπεδο από το αντικαπιταλιστικό μέτωπο –πρώτο ουσιαστικό βήμα του οποίου είναι η ANΤΑΡΣΥΑ- και ευρύτερα από την πολιτική συνεργασία των πολιτικών δυνάμεων που στον ένα ή τον άλλο βαθμό κινούνται στην κατεύθυνση της ανατροπής.

Οι δύο αυτές πλευρές της δράσης της ANΤΑΡΣΥΑ βρίσκονται μεταξύ τους σε διαλεκτική σχέση, η καθεμία με τη δική της συμβολή τόσο στο κοινωνικό όσο και στο πολιτικό επίπεδο διαμόρφωσης του υποκειμένου της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και της επαναστατικής προοπτικής.

Γ3. ΤΟ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΡΗΞΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

47. Η ANΤΑΡΣΥΑ ήδη από την Β΄ Συνδιάσκεψη της ανέφερε ότι: «Η αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης θα επιβληθεί από ένα αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής με πυρήνα ένα ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα, με την πολιτική ηγεμονία ενός ισχυρού

πόλου - πολιτικού μετώπου της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής, αντι-ΕΕ και ανατρεπτικής Αριστεράς και κάτω από τη δύναμη του παλλαϊκού – πανεργατικού ξεσηκωμού.»

Η ανάγκη για την οικοδόμηση ενός λαϊκού εργατικού αγωνιστικού μετώπου ενάντια σε κεφάλαιο-ΕΕ-ΔΝΤ είναι ακόμη μεγαλύτερη σήμερα, με τα μέτρα του Μνημονίου 3 που έρχονται (πάνω στην κοινωνική διάλυση που ήδη έχουν επιφέρει τα δύο πρώτα μνημόνια), να ολοκληρώσουν την καπιταλιστική αναδιάρθρωση, τη φτωχοποίηση και υπερεκμετάλλευση των λαϊκών τάξεων και την πλήρη αντιδραστική μετάλλαξη του κράτους και του πολιτικού συστήματος. Για την αντιμετώπιση της «εθνικής συναίνεσης» των πάνω και της εκκωφαντικής μονοφωνίας του πολιτικού συστήματος, πάνω στο μονόδρομο των μνημονίων.

Απέναντι σε αυτή την επίθεση και την καλλιέργεια της ηττοπάθειας, ακόμη περισσότερο σήμερα χρειάζεται να οικοδομηθεί μαζικό κίνημα, που θα μπορέσει να βάλει φραγμό στην εφαρμογή αυτής της πολιτικής από τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ -ή όποιες εκδοχές κυβέρνησης συνεργασίας ή «οικουμενικής» μπορεί να τη διαδεχτούν- και να προχωρήσει στην αντεπίθεση, επιβάλλοντας έναν άλλο δρόμο, ανατροπής αυτής της επίθεσης σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

Όλο το προηγούμενο διάστημα η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πήρε τέτοιες πρωτοβουλίες κοινής δράσης σε μια σειρά μέτωπα, απευθυνόμενη πλατιά στις μαχόμενες δυνάμεις του κινήματος και της αριστεράς. Εξαιτίας αυτής της δράσης της **έχει κερδίσει την εκτίμηση χιλιάδων αγωνιστών που την βλέπουν ως μια μαχητική και ταυτόχρονα ενωτική φωνή** που μπορεί να συμβάλει αποφασιστικά στους αγώνες της τάξης. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πρωτοστατήσει στην ανάληψη πρωτοβουλιών που θα οικοδομούν το αγωνιστικό μέτωπο.

48. Το αγωνιστικό μέτωπο **δεν αποτελεί ένα «άθροισμα κινήματων»**, αντίθετα συνδέεται με την έννοια και πρακτική του **οργανωμένου λαού**, των μορφών συγκρότησης και ενοποίησής του, με βασικό πυλώνα την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. **Το αγωνιστικό μέτωπο έχει πολιτική κατεύθυνση ανατροπής, ενάντια στην κυβέρνηση και το μαύρο μέτωπο κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ.** Αποτελεί το **μέτωπο της εργατικής τάξης και του λαού ενάντια στο μαύρο μέτωπο κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, με την ηγεμονία της εργατικής τάξης.** Παλεύει για την υπεράσπιση και βελτίωση της ζωής των εργαζόμενων, ενάντια στην καπιταλιστική επίθεση, σε σύνδεση με τους βασικούς στόχους του αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Οι μορφές οργάνωσής του πρέπει να **ενοποιούνται κατά κλάδο, χώρο και συνολικά σε επίπεδο χώρας.**

Οικοδομούμε το Αγωνιστικό Μέτωπο Ρήξης και Ανατροπής, παλεύοντας για το ξήλωμα των μνημονίων παλιών και νέων, και των εφαρμοστικών τους νόμων, για τις σύγχρονες ανάγκες και δικαιώματα, **χωρίς να περιοριζόμαστε στο αμυντικό και όλο και πιο περιορισμένο «να μην περάσουν τα νέα μέτρα».** Προσπαθούμε να πετύχουμε έστω και επιμέρους νίκες, που μπορούν να ξαναδώσουν αυτοπεποίθηση στον εργαζόμενο λαό και πίστη στη δυνατότητά του να αλλάζει τα πράγματα με την πάλη του.

49. **Το Αγωνιστικό Μέτωπο Ρήξης και Ανατροπής συγκροτείται μέσα από τη δράση σε όλα τα μέτωπα της πάλης:** η συνδικαλιστική πάλη για τα οικονομικά και κοινωνικά δικαιώματα και την επιβίωση, η αντιιμπεριαλιστική-αντιπολεμική πάλη, η πάλη για τις λαϊκές ελευθερίες και τα δημοκρατικά δικαιώματα, ο αντιφασιστικός-αντιρατσιστικός αγώνας, το αγροτικό κίνημα, το κίνημα της νεολαίας, τα περιβαλλοντικά κινήματα και τα κινήματα υπεράσπισης της δημόσιας περιουσίας, μπορούν να ενταχθούν στην ενιαία οπτική του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής, **στο βαθμό που οι μορφές πάλης και τα αιτήματά τους θα εντάσσονται στη σύγκρουση από τη σκοπιά των ταξικών συμφερόντων της κοινωνικής πλειοψηφίας και των**

λαϊκών στρωμάτων.

50. Το πρώτο και ουσιαστικό ζήτημα για την οικοδόμηση του «αγωνιστικού μετώπου» είναι η συμβολή μας στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος σε ρήξη με τον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό, με αυτονομία από το κράτος και τους αστικούς θεσμούς. Αυτό σημαίνει πρώτα από όλα προσπάθεια οργάνωσης της βάσης σε κάθε χώρο. Δουλειά για την οικοδόμηση νέων σωματείων και μορφών συλλογικότητας στον ιδιωτικό τομέα, στην νέα εργατικά βάρδια και τους ανέργους. Έμφαση στη λειτουργία των ήδη υπαρχόντων σωματείων με αμεσοδημοκρατία στη βάση. Μορφές αγώνα που θα προκύπτουν από τα ίδια τα μέλη των σωματείων, σε σύγκρουση με την εργοδοσία, το κράτος και τους θεσμούς του. Σημαίνει στήριξη των πρωτοβουλιών για συντονισμούς σωματείων και αγωνιστών από τα κάτω ώστε να δημιουργούνται εκείνα τα «κέντρα αγώνα» που θα υπερβαίνουν τον εργοδοτικό-κυβερνητικό συνδικαλισμό σε κλαδικό αλλά και σε πανεργατικό-εθνικό επίπεδο. Σημαίνει τα αιτήματα του κάθε κλάδου ή χώρου να διατυπώνονται από τη σκοπιά των συμφερόντων του συνόλου των εργαζομένων και των λαϊκών τάξεων. Σημαίνει ταξική αλληλεγγύη των εργαζομένων και των σωματείων, στην κατεύθυνση ενοποίησης των ταξικών συμφερόντων.

Στην κατεύθυνση αυτή, μπορούμε να αξιοποιήσουμε την πλούσια εμπειρία των τελευταίων χρόνων από τέτοιες προσπάθειες (Συντονισμοί Πρωτοβάθμιων Σωματείων, κινήσεις αλληλεγγύης σε αγωνιζόμενους κλάδους και ενάντια στα κλεισίματα, κλαδικοί συντονισμοί, συντονιστικά ελαστικά εργαζόμενων, προσπάθειες οργάνωσης ανέργων) και να την προχωρήσουμε παραπέρα.

Μορφές του Αγωνιστικού Μετώπου Ρήξης Ανατροπής είναι και οι μορφές οργάνωσης του λαού στις πόλεις και τις γειτονιές, στο βαθμό που αποτελούν πραγματικές συσπειρώσεις αυτοοργάνωσης και αντεπίθεσης των εργαζομένων, των ανέργων, της νεολαίας, των συνταξιούχων, των λαϊκών στρωμάτων. Αξιοποιούμε όλες τις μορφές συσπείρωσης που υπάρχουν σήμερα σε κάθε γειτονιά. Αξιοποιούμε την θετική πείρα από το κίνημα των πλατειών, τις επιτροπές του ΟΧΙ, τις λαϊκές συνελεύσεις, τις εργατικές λέσχες, τις κινήσεις αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και συμβάλουμε στην στήριξη, τον πολλαπλασιασμό, την πολιτικοποίηση και τελικά ενοποίησή τους, με στόχο την ανάπτυξή τους σε κύτταρα αγωνιστικής λαϊκής δράσης για την ανατροπή της επίθεσης.

Μορφές του Αγωνιστικού Μετώπου ρήξης και ανατροπής είναι επίσης οι μορφές πάλης στο αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό μέτωπο, όπου προσπαθούμε να πετυχαίνουμε τη μεγαλύτερη ενότητα κρατώντας ταυτόχρονα την πιο αιχμηρή πολιτική γραμμή (σε αυτό το στόχο εντάσσεται η συμμετοχή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις πρωτοβουλίες του Συντονισμού σωματείων και συλλογικοτήτων για την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες-μετανάστες και στην ΚΕΕΡΦΑ). Συνδέουμε τη μάχη για ανοιχτά σύνορα για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες με την πάλη για τον τερματισμό των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και ενάντια σε κάθε συμμετοχή της χώρας μας σε αυτές.

51. Το Αγωνιστικό Μέτωπο Ρήξης και Ανατροπής, με αντικυβερνητική στόχευση, με λογική ρήξης, ενάντια στην ΕΕ και το κεφάλαιο, είναι η πρόταση που απευθύνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προς όλο το αγωνιστικό δυναμικό, τον κόσμο της αριστεράς και του κινήματος που αναζητά τρόπους και δρόμους ώστε οι αγώνες να είναι νικηφόροι και πολιτικά επικίνδυνοι. Είναι πρόταση προς όλες τις δυνάμεις της Αριστεράς (αντικαπιταλιστική αριστερά, ΛΑΕ, ΚΚΕ) για κοινή δράση στο μαζικό κίνημα και σε μέτωπα της περιόδου. Η κοινή δράση της Αριστεράς, ειδικά των μαχόμενων δυνάμεών της, αποτελεί ισχυρή προϋπόθεση για την ανάπτυξη ενός κινήματος ανατροπής και ενός μετώπου ρήξης και ανατροπής.

Γ3.1 ΒΑΣΙΚΟΙ ΑΞΟΝΕΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΡΗΞΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος

52. Θεμέλιο της οικοδόμησης του «αγωνιστικού μετώπου» είναι η συμβολή μας στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Προκειμένου να χαράξουμε δρόμους αντεπίθεσης, πρέπει να πάρουμε υπόψη μας τόσο την αντικειμενική κατάσταση της τάξης, όσο και την διάταξη των συνδικαλιστικών δυνάμεων που δρουν στο εσωτερικό της.

Η επίθεση της κυβέρνησης, της ΕΕ και του ΔΝΤ και η πεντάχρονη εφαρμογή των μνημονίων, έχουν αλλάξει την εργασιακή πραγματικότητα. Παρά τις προσπάθειες των τελευταίων χρόνων και παρά τα βήματα που έχουν γίνει σε επιμέρους χώρους, η συνδικαλιστική πυκνότητα παραμένει εξαιρετικά χαμηλή στον ιδιωτικό τομέα, ενώ και τα συνδικαλιστικά δικαιώματα και η δημοκρατία εντός των χώρων εργασίας υποχωρούν. Στους κλάδους με συνδικαλιστική εκπροσώπηση, όπως είναι το δημόσιο, οι ΔΕΚΟ, οι μεγάλες επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα, και παρά τη σημαντική παρουσία ριζοσπαστικής αριστεράς σε σωματεία, ακόμη και στα μνημονιακά χρόνια, παραμένει σε μεγάλο βαθμό ενεργός ο κλαδικός διαχωρισμός, ο εργοδοτικός συνδικαλισμός (πχ Τράπεζες), ο παλαιού και νέου τύπου κυβερνητικός συνδικαλισμός.

Πολύ αδύναμη είναι η οργάνωση των εργαζομένων στην μεγάλη έρημο του ιδιωτικού τομέα, και εκεί που έχουν επιβληθεί οι νέες μορφές ελαστικής εργασίας σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Σημαντικό ζήτημα που αποδιαρθρώνει την εργατική τάξη και τη δυνατότητα διεκδίκησής της είναι η ανεργία, και δη η μακροχρόνια. Το ποσοστό της ανεργίας, που σε όλη τη διάρκεια της κρίσης διατηρείται σε πολύ υψηλά επίπεδα, συμπιέζει το κόστος της εργατικής δύναμης, αποδιαρθρώνει τις εργασιακές σχέσεις, απομαζικοποιεί τα σωματεία και τις μορφές οργάνωσης της τάξης. Αποτελεί σημαντικό ζήτημα για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος το να οργανωθούν οι άνεργοι και να μπορέσουν να αποτελέσουν τμήμα του κινήματος.

53. Η ανάγκη της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος γίνεται δραματικά επίκαιρη από τον ρόλο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που είτε συνειδητά στέκεται και ανοιχτά ενάντια στο εργατικό κίνημα, όπως η ΓΣΕΕ.

Στις μάχες όλου του προηγούμενου διαστήματος **η ΓΣΕΕ στάθηκε απέναντι στα συμφέροντα των εργαζομένων.** Η στάση της ήταν η αποδοχή/ανοχή της αντεργατικής πολιτικής της τρόικας και της κυβέρνησης. Την περίοδο του δημοψηφίσματος, η ΓΣΕΕ **συντάχθηκε με το ελληνικό κεφάλαιο** που είχε εξαπολύσει μπαραζ τρομοκρατίας στους χώρους εργασίας υπέρ του ΝΑΙ, επικυρώνοντας την ήδη απαξιωμένη εικόνα της στους εργαζόμενους και τους άνεργους. Πρόκειται για μια **συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που εκπροσωπεί τα συμφέροντα των εργοδοτών μέσα στην εργατική τάξη,** προσπαθεί μόνιμα να **υποτάξει** τις εργατικές διεκδικήσεις στα **συμφέροντα των εργοδοτών,** που προκειμένου να αναπαράγει τους παγιωμένους συσχετισμούς για να αναπαράγεται η ίδια, φροντίζει να διατηρείται χαμηλά η πραγματική εκπροσώπηση των εργαζομένων στα συνδικάτα, στα συνέδρια των Εργατικών Κέντρων και της ίδιας της ΓΣΕΕ.

Την ίδια στιγμή ούτε η ΑΔΕΔΥ δεν ξεπερνάει την γραφειοκρατική λογική διότι δεν σχεδιάζει αγώνες με λογική ανατροπής, ούτε με τρόπο που θα αγγίζουν την πλειοψηφία των εργαζομένων.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν ταυτίζεται με τα «υψηλά κλιμάκια» του επαγγελματικού συνδικαλισμού. Αντιθέτως, μορφές εργοδοτικού συνδικαλισμού ή επαγγελματικής συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας που αποσπάται από τη βάση των εργαζομένων και θέτει ως πρώτο στόχο την αναπαραγωγή της, υπάρχουν και στα πρωτοβάθμια σωματεία και στις Ομοσπονδίες. Η πάλη ενάντια στη γραφειοκρατία είναι ταυτόσημη με την πάλη για πραγματική δημοκρατία μέσα στα σωματεία και οργάνωση των εργαζομένων στη βάση.

54. Νέα προβλήματα και εμπόδια δημιουργούνται στο εργατικό κίνημα από τις επιλογές του ΜΕΤΑ, που εξαρχής συγκροτήθηκε ως συνδικαλιστική παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ και η στάση του οποίου όλο το προηγούμενο χρονικό διάστημα καθορίστηκε βασικά από τις επιλογές του ΣΥΡΙΖΑ. Κατά την περίοδο που ο ΣΥΡΙΖΑ διεκδικούσε την κυβέρνηση ακολούθησε λογική «ρεαλιστικής προσαρμογής» των αιτημάτων και των στόχων του και «λελογισμένων κινητοποιήσεων» (με αποκορύφωμα τη στάση του απέναντι στην απεργία διαρκείας των καθηγητών), ενώ από το σχηματισμό της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και μετά, ακολουθεί γραμμή συναίνεσης, χωρίς να θέτει θέμα κατεύθυνσης της κυβερνητικής πολιτικής και ρόλου της κυβέρνησης. Κινείται έτσι - παρά τις επιμέρους διαφοροποιήσεις- στην κατεύθυνση ενός νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού. Η επιλογή δυνάμεων της ΛΑΕ για συνέχιση της συμμετοχής στο ΜΕΤΑ μαζί με τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ είναι εξαιρετικά αρνητική για την ανάπτυξη του κινήματος και για την συσπείρωση των δυνάμεων της ταξικής πάλης.

55. Το ΠΑΜΕ, παρά το γεγονός ότι διατηρεί σημαντικές δυνάμεις στο εργατικό κίνημα, ως ο εναλλακτικός πόλος απέναντι στην ΓΣΕΕ δεν συμβάλλει στο ξεπέραςμα και την ήττα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και την ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος. Συνεχίζει την **αδιέξοδη λογική των συμβολικών αγώνων διαμαρτυρίας αλλά και της περιχαράκωσης και του σεχταρισμού απέναντι σε κάθε άλλη αγωνιζόμενη δύναμη**. Η πολιτική του ΠΑΜΕ καθορίζεται από την συνολική αντίληψη του ΚΚΕ ότι δεν υπάρχουν όροι ανατροπής της κατάστασης στο σήμερα. Αποτέλεσμα αυτής της λογικής είναι σε μια σειρά αγώνες αντί να λειτουργεί ως παράγοντας **απελευθέρωσης της αγωνιστικής δυναμικής των εργαζομένων**, να λειτουργεί ως παράγοντας κατακερματισμού και φρεναρίσματος, με χαρακτηριστικά παραδείγματα την άρνησή του να υπάρξει σχεδιασμός πέρα από τις σκόρπιες 24ωρες απεργίες, αλλά και τη λυσσαλέα μάχη που έδωσε ενάντια στην απεργία διάρκειας των καθηγητών. Η άρνηση μιας ενωτικής ταξικής αντίληψης και πρακτικής, η άρνηση των δυνάμεων του ΠΑΜΕ να αναλάβουν την προεδρία του ΕΚΑ παραδίδοντάς την στην ΠΑΣΚΕ, η υιοθέτηση και από το ΠΑΜΕ της λογικής του άκυρου στο δημοψήφισμα, υποδηλώνουν την άρνηση της εμπλοκής στον αγώνα για την ανατροπή, την άρνηση να εμπλακεί σε πραγματικές συγκρούσεις και όχι μάχες οπισθοφυλακής.

56. Το σύνολο των παραπάνω παραγόντων υπογραμμίζει την επιτακτική ανάγκη του **αγώνα ώστε το εργατικό κίνημα να αντιστοιχηθεί στα καθήκοντα που βάζει μπροστά μας η ιστορική επίθεση του κεφαλαίου, να υπερβεί τα εμπόδια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και του παλιού και νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού, να προχωρήσει στο δρόμο της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης**. Ο αγώνας αυτός σημαίνει: α) **κλιμάκωση της πάλης των εργαζομένων τόσο στο περιεχόμενο όσο και στις μορφές της** για να ανατραπεί η μνημονιακή βαρβαρότητα χωρίς καμία αναμονή, στο ασφαλιστικό, στο μέτωπο των ιδιωτικοποιήσεων, των προσλήψεων και των περικοπών, του ενιαίου μισθολογίου κλπ β) **οργάνωση της βάσης και οικοδόμηση οργάνων πάλης των ίδιων εργαζομένων**, γ) **στήριξη και ενίσχυση των συντονισμών από τα κάτω** που έχουν συγκροτηθεί ή συγκροτούνται κλαδικά και συνολικά ώστε να οικοδομείται ένας **διαφορετικός πόλος** στο εργατικό κίνημα, δ) **δυνάμωμα της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας** και ευρύτερα συσπείρωση των ταξικών δυνάμεων στην κατεύθυνση της ανατροπής.

57. Βασικό καθήκον για τις δυνάμεις που δρουν στο εργατικό κίνημα στην κατεύθυνση της ταξικής ανασυγκρότησης του κινήματος, και τις δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, είναι η συμβολή τους **στη μαζικοποίηση και τον μετασχηματισμό των σωματείων** και των συνδικάτων, ώστε να **αποτελούν πραγματικά όργανα πάλης στα χέρια των εργατών**. Θέλουμε συνδικάτα στα χέρια των εργατών, πράγμα που σημαίνει **όχι μόνο δημοκρατία στις αποφάσεις, αλλά ανειρήνευτη πάλη με την εργοδοσία και το στρώμα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας**. Σημαίνει ανειρήνευτη πάλη με τον συνδικαλισμό των «επαγγελματιών» που έχουν να πατήσουν στην δουλειά δεκαετίες, που σιτίζονται από τα ευρωπαϊκά προγράμματα και τα ΔΣ των εταιρειών που συμμετέχουν, όλων αυτών που υπηρετούν την αστική πολιτική, υποτάσσουν και διασπούν την εργατική τάξη. Σημαίνει υπέρβαση του συντεχνιασμού, του κατακερματισμού ανά κλάδο και ειδικότητα, της πολυδιάσπασης, του διαχωρισμού με βάση τους όρους εργασίας.

Έμφαση πρέπει να δοθεί στην προσπάθεια δημιουργίας σωματείων και εργατικών συλλογικοτήτων στον ιδιωτικό τομέα. Για την επαναφορά στην ημερήσια διάταξη της έννοιας της συλλογικής πάλης και διεκδίκησης, ενάντια στην εξατομίκευση, τον φόβο, στην εργοδοτική αυθαιρεσία. Μόνο έτσι οι εργαζόμενοι σε αυτούς τους χώρους θα μπορέσουν να ξαναδούν τον εαυτό τους εντός της συλλογικής διεκδίκησης και πάλης. Μορφές αυτοοργάνωσης των ίδιων των εργαζομένων και των σωματείων.

Ιδιαίτερο βάρος πρέπει να δοθεί στις **μορφές ελαστικής εργασίας, στην νέα εργατικά βάρδια και τους ανέργους**. Με αφετηρία την προσπάθεια οργάνωσης των κομματιών αυτών, σύνδεσης τους με τα υπόλοιπα κομμάτια της εργατικής τάξης και των συνδικάτων τους, **κόντρα σε λογικές διαχωρισμών μόνιμων-συμβασιούχων, εργαζόμενων-ανέργων** κλπ. Για να ενισχυθούν οι πρωτοβουλίες για τις νέες ελαστικές μορφές εργασίας, καθώς και για την ένταξη όλων των μορφών εργασίας στα υπάρχοντα σωματεία. Τόσο πολιτικά/ιδεολογικά με τις εμπειρίες από τους διάφορους χώρους, όσο και οργανωτικά για την αντίσταση στις νέες αυτές σχέσεις και την παγίωση τους. Με στόχο τη διαμόρφωση **κοινών αιτημάτων** για προσλήψεις, μόνιμη και σταθερή δουλειά, επίδομα ανεργίας και πλήρη συνδικαλιστικά δικαιώματα για τους ανέργους.

Στο ίδιο πλαίσιο, θα πρέπει οι εργατικές λέσχες να ενισχυθούν και, διατηρώντας τον αυτόνομο ρόλο τους, να αποτελέσουν κομμάτι αυτής της διαδικασίας ανασυγκρότησης του λαϊκού κινήματος και του κινήματος στις γειτονιές. Θα πρέπει να στηριχτούν και να συζητηθούν εμπειρίες κατάληψης εργοστασίων και λειτουργίας τους από τους ίδιους τους εργαζόμενους, ώστε να βαθύνει η οπτική μας για τον «εργατικό και κοινωνικό έλεγχο».

58. **Σημαντικό καθήκον αποτελεί η επεξεργασία και η προώθηση του περιεχομένου του πλαισίου πάλης και των διεκδικήσεων, σε σύνδεση με το πλαίσιο στόχων του αντικαπιταλιστικού προγράμματος**.

Επιδίωξη μας είναι οι αγώνες να ξεπερνούν τη λογική της διαπραγμάτευσης της χειροτέρευσης της θέσης των εργαζόμενων, τη μοιρασιά της φτώχειας ή τη λογική της «εξαιρέσης». Ζητούμενο στην περίοδο της ολοκληρωτικής επίθεσης του κεφαλαίου είναι η προβολή ενός προγράμματος άμεσων διεκδικήσεων με κέντρο το κοινωνικό ζήτημα, **που θα ενώνει το σύνολο της εργατικής τάξης, σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, εργαζομένους και ανέργους** σε μια νέα αγωνιστική ταξική ενότητα που απέναντι στον ταξικό αντίπαλο. Οι στόχοι αυτοί **συνδέονται με το πλαίσιο στόχων του αντικαπιταλιστικού προγράμματος** και την προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης, υπηρετούν το στόχο της συγκρότησης ενός εργατικού μετώπου ρήξης με τους κυρίαρχους πυλώνες της πολιτικής του κεφαλαίου. Αφετηρία για ένα τέτοιο πρόγραμμα είναι η δυνατότητα κάθε εργαζόμενος να ζει αξιοπρεπώς από μία δουλειά.

Απαιτείται το συνδικαλιστικό κίνημα να συνδέει την πάλη του με ευρύτερους πολιτικούς στόχους (έξοδο από ευρώ-ΕΕ, διαγραφή χρέους κλπ). Φυσικά, το ζητούμενο είναι οι ευρύτεροι πολιτικοί στόχοι να προκύπτουν ως αποτέλεσμα της ίδιας της εμπειρίας των εργαζομένων από τη συλλογική τους πάλη για την ικανοποίηση των αμέσων ζωτικών τους αναγκών. Να προκύπτουν ως ώριμο γέννημα και ως αναγκαιότητα της πάλης τους με νικηφόρα προοπτική.

59. Ζήτημα αιχμής αποτελεί το δυνάμωμα της οργάνωσης από τα κάτω, του συντονισμού και την δημιουργία «κέντρων αγώνα» κατά κλάδο, περιοχές κλπ, ώστε να οικοδομηθεί συνολικά ένα άλλο κέντρο αγώνα στο συνδικαλιστικό κίνημα. Κέντρο που θα μπορεί, σε επίπεδο πάλης και σωματείων, να παίρνει πρωτοβουλίες, να ενοποιεί και να συντονίζει, να συσπειρώνει τα σωματεία και τους εργαζόμενους σε κόντρα με την καθηλωτική και υποταγμένη στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Σε αυτό το επίπεδο έγιναν βήματα κυρίως στην πρώτη φάση των μεγάλων αγώνων, το 2010-2012, σε αρκετές πόλεις, τα οποία έμειναν μετέωρα, με ευθύνη και από τη δική μας πλευρά.

Βασικό ζητούμενο είναι να δημιουργήσουμε άμεσα τις προϋποθέσεις, ώστε να υπάρξει μια νέα μαγιά αγωνιστικών ταξικών σωματείων που, εκτός από τους κλαδικούς συντονισμούς, θα συμβάλλουν στην προσπάθεια της επανασυγκρότησης ενός Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων σε συνολικό επίπεδο. Ένας τέτοιος συντονισμός επιδιώκουμε να έχει τα βασικά αντιμνημονιακά, αντικυβερνητικά, αντιΕΕ και αντιδιαχειριστικά χαρακτηριστικά. Να στέκεται απέναντι στην κυβέρνηση, την ΕΕ, το ΔΝΤ και την εργοδοσία. Να θέτει στην αιχμή του τα εργατικά δικαιώματα (εργασιακές σχέσεις, ασφάλιση, ΣΣΕ κλπ) και με βάση αυτά να παίρνει πρωτοβουλίες, να δρα ενωτικά και να συγκροτεί δίκτυα. Τέλος θα πρέπει να είναι ένας συντονισμός που θα λειτουργεί δημοκρατικά στο εσωτερικό του και να μην αναπαράγει γραφειοκρατικές λογικές.

60. Στη βάση των παραπάνω κατευθύνσεων, η ύπαρξη, ενίσχυση και μαζική παρέμβαση των εργατικών σχημάτων και παρεμβάσεων, στα οποία παρεμβαίνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αποκτά ακόμα μεγαλύτερη σημασία για την ανάπτυξη των αγώνων και την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος.

Στόχος των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που δρουν μέσα στα εργατικά σχήματα και τις παρεμβάσεις είναι να συμβάλλουν στο να αναβαθμιστεί η λειτουργία τους, να μαζικοποιηθούν και να βαθύνουν πολιτικά. Επιδιώκουμε τη συσπείρωση νέου δυναμικού στα εργατικά σχήματα με πλατύ κάλεσμα στους αγωνιστές/τριες που θέλουν να παλέψουν για την ανατροπή της επίθεσης, να γυρίσουν την πλάτη στη γραφειοκρατία, στον παλιό και νέο κυβερνητικό συνδικαλισμό, στη λογική των «κομματικών παρατάξεων», να πλαισιώσουν και να συνεργαστούν με ανεξάρτητα αριστερά σχήματα και παρεμβάσεις.

Άμεσο καθήκον είναι η συλλογική δουλειά των σχημάτων για την επεξεργασία προγραμμάτων πάλης που θα απαντούν στην αντιδραστική αναδιάρθρωση που ξετυλίγει το κεφάλαιο και η αστική πολιτική σε όλα τα επίπεδα. Επιδιώκουμε την **ανάπτυξη του συντονισμού και το βάθεμα της πολιτικής ενοποίησης των σχημάτων και των παρεμβάσεων δημόσιου και ιδιωτικού τομέα**, αξιοποιώντας τις κινήσεις που είναι σε εξέλιξη. Επιδιώκουμε την δημιουργία σχημάτων και παρεμβάσεων σε νέους κλάδους και χώρους. Ιδιαίτερο βάρος απαιτείται από την αντικαπιταλιστική πτέρυγα στην δημιουργία κινήσεων στο χώρο της επισφάλειας, των «προγραμμάτων» και της ανεργίας. Σημαντικό βήμα στην κατεύθυνση αυτή θα είναι η συμβολή των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε μια κίνηση συσπείρωσης των ταξικών δυνάμεων στο εργατικό κίνημα.

61. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει και στο εργατικό κίνημα λογική αγωνιστικής ταξικής ενότητας. Παλεύει για

την ενότητα όλων των μαχόμενων δυνάμεων του κινήματος και της αριστεράς. Καλεί τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ και της ΛΑΕ να συμβάλλουν στην μάχη της ανατροπής σε ρήξη με την συνδικαλιστική γραφειοκρατία, τον κυβερνητικό συνδικαλισμό, με κέντρο την δημοκρατία των ίδιων των εργαζόμενων. Θα δώσει τις δυνάμεις της σε αυτή την κατεύθυνση. Ο αγώνας για την υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων, η μάχη για την ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος είναι το ζήτημα στο οποίο θα κριθούν όλες οι δυνάμεις της αριστεράς.

62. Η ANΤAPCZYA θα στραφεί με όλες της τις δυνάμεις στις άμεσες μάχες του επόμενου διαστήματος. Η μάχη για δουλειά και ψωμί, η μάχη ενάντια στον ασφαλιστικό Αρμαγεδδώνα, στις ιδιωτικοποιήσεις (λιμάνια, ενέργεια κλπ), στην εκπαίδευση, στα νοσοκομεία, στους δήμους, σε υπουργεία, αλλά και σε χώρους του ιδιωτικού τομέα όπως οι μηχανικοί, οι μισθωτοί τεχνικοί, οι τηλεπικοινωνίες κλπ., η μάχη ενάντια στην επισφάλεια και την ανεργία. Στις μάχες που έχουν ήδη ξεκινήσει, καθήκον των δυνάμεων της ANΤAPCZYA είναι να πρωτοστατήσουν για πραγματικό σχεδιασμό σύγκρουσης, για **απεργιακή κλιμάκωση κόντρα στις λογικές της γραφειοκρατίας για συμβολικές κινητοποιήσεις** όταν ψηφίζονται συγκεκριμένα μέτρα.

Για την οικοδόμηση κινήματος πόλης/γειτονιάς

63. Κρίσιμο και σημαντικό μέτωπο για την οικοδόμηση αγωνιστικού μετώπου ρήξης-ανατροπής είναι το πεδίο του κινήματος που αναπτύσσεται στην πόλη και τη γειτονιά, και αφορά τόσο τα κοινωνικά ζητήματα, όσο και τα ζητήματα του χώρου και του περιβάλλοντος.

Η όξυνση των κοινωνικών προβλημάτων και η **συνέχιση των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων στο επίπεδο της πόλης** αποτελούν την ουσία της πολιτικής και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Η δράση μας στις περιοχές αποκτά καθοριστικό ρόλο για την ανατροπή της επίθεσης στην εργασία, στο πεδίο της αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης, στη λεηλασία του δημόσιου χώρου από το κεφάλαιο, στην καταστροφή του περιβάλλοντος.

Το επόμενο διάστημα **θα πρέπει να μπορούμε μπροστά με όλες μας τις δυνάμεις για να ανατρέψουμε:** τα αποτελέσματα της έντασης της φορομπηξίας στα λαϊκά στρώματα, τη σταδιακή έξαρση πλειστηριασμών και κατασχέσεων κατοικιών λαϊκών νοικοκυριών, την υποβάθμιση ή εξαφάνιση των δομών πρόνοιας, δημόσιας υγείας και παιδείας, τις αυξήσεις σε τιμές βασικών ειδών, κοινωνικών αγαθών και υπηρεσιών, την ένταση της λιτότητας και σοβαρά προβλήματα επιβίωσης. Την ίδια στιγμή, εντείνονται οι κινήσεις ιδιωτικοποίησης και τιμμεντοποίησης της δημόσιας γης (από τα πάρκα ως τις παραλίες), εμπορευματοποίηση των ελεύθερων δημόσιων χώρων, ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών, και ένταση της καταστροφή του περιβάλλοντος από τις φαστ-τρακ επενδύσεις. Ως ιδιαίτερο ζήτημα αναδεικνύονται τα δικαιώματα μεταναστών και προσφύγων, η αντιπαράθεση στη δράση της Χ.Α.

Σε επίπεδο λειτουργίας τοπικού κράτους, θα ενταθούν οι καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις (συρρίκνωση κρατικής χρηματοδότησης και υποκατάσταση από τα ΕΣΠΑ, εκχώρηση λειτουργιών-υπηρεσιών στον ιδιωτικό τομέα, επέκταση των ΣΔΙΤ, αντικατάσταση σταθερής δουλειάς με ελαστική, απευθείας έλεγχος έγκρισης προγραμμάτων από ΕΕ κ.α.). Οι περιφέρειες και οι δήμοι αποτελούν **τμήμα του** κράτους, δρουν με αντιδημοκρατικό τρόπο, και σε καμιά περίπτωση δεν μπορούμε να θεωρούμε ότι αποτελούν τοπική «αυτοδιοίκηση». Εφαρμόζουν και προωθούν την πολιτική της περικοπής των κοινωνικών δαπανών, της αύξησης των τελών για τους κατοίκους, της παροχής υπηρεσιών έναντι αντιτίμου, της επέκτασης της ελαστικής εργασίας, των ιδιωτικοποιήσεων, της εκχώρησης λειτουργιών στον ιδιωτικό τομέα κ.α. Στην πλειονότητα των Δήμων και των Περιφερειών κυριαρχεί το μνημονιακό μπλοκ, και η ανάμειξη του κεφαλαίου είναι

άμεση. Ακόμη όμως και όπου υπάρχουν εκπρόσωποι της ρεφορμιστικής αριστεράς, δεν υπερβαίνουν τα όρια της κυρίαρχης πολιτικής.

64. Η ύπαρξη συλλογικοτήτων του κινήματος στη γειτονιά, η οργάνωση αγώνων για τα λεγόμενα **τοπικά** και τα **ευρύτερα λαϊκά προβλήματα** (περιβάλλον, ελεύθεροι χώροι, εκπαίδευση, υγεία, τέλη, πλειστηριασμοί κλπ), της παρέμβασης σε μικρούς κυρίως εργατικούς χώρους που είναι διασπαρμένοι στις γειτονιές, της οργάνωσης των ανέργων, της αλληλεγγύης, της απόκρουσης των φασιστικών, ξενοφοβικών, ρατσιστικών αντιλήψεων και δράσεων, της διάδοσης του πολιτισμού της χειραφέτησης, αποτελούν τα **πεδία της δράσης μας** στις πόλεις και τις γειτονιές.

Με ιδιαίτερη οξύτητα θα τεθεί το επόμενο διάστημα το ζήτημα της αντιμετώπισης της κοινωνικής κρίσης που βαθιάει και απλώνεται με έντονο ταξικό χαρακτήρα στις πόλεις και τις γειτονιές, με νοικοκυριά που βρίσκονται κάτω από το όριο επιβίωσης. Η κατάσταση αυτή επιβάλλει την **αναβάθμιση των διεκδικήσεων και της πάλης για την ενίσχυση με πόρους και προσωπικό των δομών αλληλεγγύης και πρόνοιας για όλους, ντόπιους, εργαζόμενους και ανέργους, μετανάστες και πρόσφυγες. Η οργάνωση της αλληλεγγύης και η σύνδεση μας με το εργατικό κίνημα**, κεντρικά και στις γειτονιές, πρέπει να έχει ως προμετωπίδα -σε σύγκρουση με τις λογικές εξυπηρέτησης του «δημόσιου χρέους» και «ισσοσκελισμένων προϋπολογισμών»- τον αγώνα για μαζικές προσλήψεις μόνιμης και σταθερής εργασίας για να υπάρξει δημόσια κοινωνική πολιτική, πρόνοια, υγεία, παιδεία, πολιτισμός, σε αντίθεση με την κατεύθυνση για «χορηγούς» στους Δήμους, εμπλοκή ΜΚΟ, ελαστικές σχέσεις εργασίας κ.λπ.

65. **Πρώτιστος στόχος είναι η συγκρότηση, στήριξη και ενίσχυση των μορφών συλλογικής οργάνωσης και πάλης στις γειτονιές.** Στις λαϊκές ή ανοικτές συνελεύσεις, εργατικές λέσχες, πρωτοβουλίες κατοίκων, επιτροπές αγώνα, στέκια, συλλόγους, αντιφασιστικές πρωτοβουλίες, συντονισμούς αλληλεγγύης σε μετανάστες-πρόσφυγες, κ.α. Όλα αυτά αποτελούν μορφές στις οποίες μπορούν να συσπειρώνονται **ευρύτερα λαϊκά στρώματα** και να έχουν **αγωνιστικό, διεκδικητικό, ταξικό προσανατολισμό.** Μπορούν εν δυνάμει να αποτελέσουν έμβρυα για αυτό που ονομάζουμε λαϊκούς θεσμούς – όργανα επιβολής της λαϊκής θέλησης. Αποτελούν επομένως **μορφές του Αγωνιστικού Μετώπου Ρήξης Ανατροπής**, στο βαθμό που αποτελούν πραγματικές συσπειρώσεις αυτοοργάνωσης και αντεπίθεσης των εργαζομένων, των ανέργων, της νεολαίας, των συνταξιούχων, των λαϊκών στρωμάτων.

Αξιοποιούμε την θετική πείρα από το κίνημα των πλατειών, τις επιτροπές του ΟΧΙ, τις λαϊκές συνελεύσεις, τις εργατικές λέσχες, τις κινήσεις αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και συμβάλουμε στην στήριξη, τον πολλαπλασιασμό, την πολιτικοποίηση και τελικά ενοποίησή τους, με στόχο την ανάπτυξή τους σε κύτταρα αγωνιστικής λαϊκής δράσης για την ανατροπή της επίθεσης. Στηρίζουμε τον Συντονισμό Συλλογικοτήτων Αττικής και επιδιώκουμε να συντονιστούν όλες οι αντίστοιχες πρωτοβουλίες, με διαδικασίες βάσης, με στόχο την ισχυροποίηση του κινήματος στις γειτονιές.

66. Η ύπαρξη και ανάπτυξη των περιφερειακών κινήσεων και των δημοτικών αριστερών, ριζοσπαστικών, αντικαπιταλιστικών ή με αντικαπιταλιστική κατεύθυνση κινήσεων, διαμορφώνουν ένα ορατό (φυσικά υπό διαμόρφωση) ρεύμα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Στηρίζουμε τη ζωντανή δημοκρατική ανοικτή λειτουργία των κινήσεων, τον ριζοσπαστικό, αντικαπιταλιστικό τους προσανατολισμό, την εξώστρεφη δράση τους και την αγωνιστικό-αντιδιαχειριστικό τους χαρακτήρα. Επιδιώκουμε τη δικτύωση και το συντονισμό τους. Επιδιώκουμε τη μαζικοποίηση και ισχυροποίησή τους με κάλεσμα σε αγωνιστές να αποδεσμευτούν από τις λογικές της «διαχείρισης» και να συνεργαστούν με τις αντικαπιταλιστικές κινήσεις πόλης.

Ταυτόχρονα, οι δυνάμεις της ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να συμβάλλουν στην επεξεργασία και το βάθεμα του προγράμματος πάλης και των διεκδικήσεων που προβάλλουν οι κινήσεις αυτές, ώστε να εκφράζει τις εργατικές-λαϊκές ανάγκες, σε τοπικό και κεντρικό επίπεδο. Στόχος μας είναι η περαιτέρω συγκρότηση και εμφάνιση της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας στη πόλη, που μπορεί να βοηθήσει το σύνολο του εγχειρήματος για τον πόλο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και για τη μετωπική συσπείρωση μαχόμενων αριστερών δυνάμεων.

Για την ανάπτυξη αντιφασιστικού-αντιρατσιστικού κινήματος

67. Μορφές του Αγωνιστικού Μετώπου ρήξης και ανατροπής είναι επίσης οι μορφές πάλης **στο αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό μέτωπο.**

Η σημασία του μετώπου αυτού αναβαθμίζεται αποφασιστικά, σε μια συγκυρία που η ελληνική κυβέρνηση επιδιώκει να παίξει τον ρόλο ως του συνοριοφύλακα της Ε.Ε., διεκδικώντας ανταλλάγματα. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ακολουθεί πιστά την πολιτική της ΕΕ και στο θέμα αυτό, μία σκληρά ρατσιστική πολιτική και για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες: η ΕΛΑΣ εκκενώνει τα σύνορα στην Ειδομένη, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ξαναζούν, με την επαναλειτουργία Κορίνθου και Αμυγδαλέζας, όπως και οι απελάσεις. Σφραγίζουν ακόμα περισσότερο τα θαλάσσια σύνορα και δολοφονούν καθημερινά πλέον στα νερά του Αιγαίου. Παίζουν το χαρτί της ισλαμοφοβίας προσπαθώντας να στοχοποιήσουν όλους τους μουσουλμάνους ως τρομοκράτες και από την άλλη αναβαθμίζουν τον αντιδραστικό άξονα με το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ και το δικτάτορα της Αιγύπτου Σίσι, συσφίγγοντας στρατιωτικές και οικονομικές συνεργασίες μέσω των ΑΟΖ.

Εξαιρετικά επικίνδυνη εξέλιξη αποτελεί η απόφαση της ΕΕ για δημιουργία και ανάπτυξη δυνάμεων ακτοφυλακής και συνοριοφυλακής που θα δρουν «στα σύνορα» της ΕΕ, **ανεξάρτητα από την θέληση και έξω από τον έλεγχο του κράτους μέλους! Πρόκειται για την ανεξέλεγκτη δράση ενός εχθρικού ιμπεριαλιστικού στρατού μέσα στην ίδια μας την χώρα.** Όπου έδρασαν τέτοιες δυνάμεις ήταν στήριγμα αντιδραστικών επιλογών, προβοκασιών, παράνομων ενεργειών (λαθρεμπόριο αγαθών και ανθρώπων κλπ). Η πάλη να μην εγκατασταθούν οι δυνάμεις αυτές αποτελεί κρίσιμο μέτωπο για τους επόμενους μήνες.

Στη συγκυρία που διανύουμε, είναι κρίσιμο το αντιφασιστικό-αντιρατσιστικό κίνημα και το κίνημα υπεράσπισης των δικαιωμάτων προσφύγων και μεταναστών, να αναπτυχθεί ταυτόχρονα με ένα μεγάλο αντιπολεμικό κίνημα, ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις που σκορπούν τον πόλεμο, το θάνατο και την προσφυγιά. Συνδέουμε τη μάχη για ανοιχτά σύνορα στην ασφαλή διέλευση για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες με την **πάλη για τον τερματισμό των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και ενάντια σε κάθε συμμετοχή της χώρας μας σε αυτές.** Είναι σημαντικό τα ζητήματα αυτά να τεθούν όσο το δυνατό πιο πλατιά, και να αποτελέσουν οργανικό κομμάτι των αιτημάτων του εργατικού κινήματος, του φοιτητικού και νεολαιίστικου κινήματος, του κινήματος γειτονιάς, της ταξικής αλληλεγγύης.

68. Η ANΤΑΡΣΥΑ το προηγούμενο διάστημα ανέπτυξε σημαντική δράση στο μέτωπο αυτό, όπως η συμβολή των δυνάμεών της στην πολύπλευρη δράση της ΚΕΕΡΦΑ, τη δημιουργία και τις πρωτοβουλίες του Συντονισμού σωματείων και συλλογικοτήτων για την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες-μετανάστες. Οι δυνάμεις της ANΤΑΡΣΥΑ έχουν παίξει κρίσιμο ρόλο στην αντιμετώπιση αυτών των προκλήσεων και επιθέσεων. Από τη την υποδοχή προσφύγων και την πάλη ενάντια στα hotspots στη Μυτιλήνη, τον Πειραιά και τη Χίο, τη παρέμβασή μας γύρω από το Παλαί του Γαλασιού, τη διοργάνωση και στήριξη αντιρατσιστικών και αντιπολεμικών διαδηλώσεων σε όλες

τις πόλεις.

Απαιτείται όμως **κλιμάκωση στο επόμενο διάστημα**. Από το καλοκαίρι του αυθόρμητου κύματος αλληλεγγύης μέχρι σήμερα φαίνεται ότι το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας στέκεται απέναντι στις πολιτικές που ακολουθεί η ΕΕ και η κυβέρνηση. Είναι δικό μας καθήκον αυτή τη διάθεση να την οργανώσουμε σε ένα νικηφόρο κίνημα. Η πρωτοβουλία της ΚΕΕΡΦΑ για πανελλαδική κινητοποίηση σε διεθνή συντονισμό στις 23 και 24 Γενάρη είναι ένα σημαντικό βήμα που απαιτεί την ολόπλευρή μας στήριξη. Θα πρέπει να συνεχιστούν οι πρωτοβουλίες για την ευρύτερη κοινή δράση στα θέματα αυτά, τόσο σε επίπεδο εργατικών σωματείων και φοιτητικών συλλόγων, όσο και σε επίπεδο γειτονιάς.

69. Η αντιφασιστική πάλη, με αιχμή την πάλη ενάντια στην εγκληματική συμμορία της Χ.Α. δεν έχει τελειώσει, παρόλο που η ηγεσία της είναι υπόδικοι. Η δίκη της Χ.Α. βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή: οι δεκάδες καταθέσεις να ρίχνουν άπλετο φως στο χαρακτήρα της Χ.Α., αποκαλύπτουν την ασυλία που απολαμβάνει από την ΕΛΑΣ και το κράτος. Θεωρούμε πολύ σημαντική την πρωτοβουλία δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για τη συμμετοχή ως πολιτική αγωγή στη δίκη των ναζί. Η κοινή δράση με τις δυνάμεις του ΚΚΕ (και στο ζήτημα της δίκης) και την υπόλοιπη αριστερά αποτελεί σημαντικό παράγοντα για την οριστική καταδίκη της ναζιστικής συμμορίας και την επιδιώκουμε. Έχουμε επίγνωση ότι η ανεξάρτητη αντιφασιστική μας δράση που κινητοποιεί μαζικούς φορείς και τη μεγάλη πλειοψηφία των γειτονιών είναι η **μόνη δικλείδα ασφαλείας** για την οριστική καταδίκη των δολοφόνων της ΧΑ, για την αποκάλυψη του ναζιστικού της προσώπου και την καταδίκη των πρακτικών της στη συνείδηση του εργαζόμενου λαού. Συνεχίζουμε, χωρίς εφησυχασμό, την αντιφασιστική δράση, και το διαρκές μπλοκάρισμα των φασιστών σε όποια γειτονιά προσπαθήσουν να εμφανιστούν (όπως συνέβη στον Πειραιά, στο Ν. Ηράκλειο και αλλού).

Για το κίνημα στη νεολαία

70. Η νεολαία αποτελεί όλα αυτά τα χρόνια το πεδίο που πάνω του δοκιμάζονται οι πιο βαθιές νέες μορφές εκμετάλλευσης, απόσπασης υπεραξίας και ιδεολογικής χειραγώγησης με **σκοπό το χτίσιμο μιας συνολικά διαφορετικής νέας εργατικής τάξης**. Οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, η δομικού χαρακτήρα ανεργία που εναλλάσσεται με την ημιαπασχόληση και η βαθιά επίθεση στην πολιτισμική διάσταση της νεολαίας, στο πεδίο δηλαδή της αναπαραγωγής της σύγχρονης αυτής παραγωγικής δύναμης, αποτελούν μέσα και στόχους για να μπορέσει το κεφάλαιο να ξεπεράσει την κρίση του.

Η διαδικασία **διαμόρφωσης της νέας εργατικής βάρδιας προωθείται ταυτόχρονα και μέσα από την εκπαίδευση**. Μέσα από την επίθεση σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, προωθείται η δημιουργία ενός εργαζόμενου με όλα τα παραπάνω, βασικά για το κεφάλαιο, χαρακτηριστικά. Καταρχάς εντείνονται οι ταξικοί φραγμοί στην εκπαίδευση: η φτώχεια και η ανέχεια των οικογενειών, σε συνδυασμό με την υποχρηματοδότηση των σχολείων και την έμμεση κατάργηση της δωρεάν εκπαίδευσης ακόμη και στις υποχρεωτικές βαθμίδες, δημιουργούν ασφυκτικό πλαίσιο για τα παιδιά των κατώτερων κοινωνικών τάξεων. Ταυτόχρονα, υπάρχει προσπάθεια να εμποδωθεί η εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης, μέσω των «χορηγών», των «εθελοντών» και τη δράση εταιριών στα σχολεία. Μέσα από την **μετατροπή της εκπαίδευσης σε ένα σύνολο «ευέλικτων καταρτίσεων»**, τη διαμόρφωση μιας μεταλυκειακής βεντάλιας **κατάρτισης** (ΚΕΚ, ΙΕΚ, ΕΠΑΛ, κτλ), στην οποία σπρώχνεται η νεολαία μέσω της **έντασης των ταξικών φραγμών**, των διαρκών πιστοποιήσεων και των **πιστωτικών μονάδων**, της **διάλυσης των επαγγελματικών**

δικαιωμάτων (εργαλειοθήκη ΟΟΣΑ), την **βίαιη επιχειρηματοποίηση** της Ανώτατης Εκπαίδευσης –και μέσα από το υπό κατάθεση σχέδιο Νόμου-, προωθείται η πολιτική του κεφαλαίου και της ΕΕ για ένα μοντέλο εργαζόμενου, πολλών ταχυτήτων, στενά καταρτισμένου και εξατομικευμένου, πλήρως εκμεταλλεύσιμου και για μια εκπαίδευση στην υπηρεσία του κεφαλαίου και της αγοράς. Αποτέλεσμα αυτής της επίθεσης, που συντελείται σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, είναι να στερείται από μεγάλο κομμάτι της νεολαίας το δικαίωμα στην εκπαίδευση και να διαλύεται ό,τι είχε απομείνει από τον δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της.

Μέχρι στιγμής φαίνεται πως η ριζική αναδιαμόρφωση των παραγωγικών σχέσεων δεν έχει επιτευχθεί πλήρως, όπως και η ανάλογη εμπέδωση σε κοινωνικό, πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο. Έχει διαμορφωθεί όμως ένα ουσιαστικά αντιδραστικό πεδίο με τη νέα γενιά να αποτελεί τον δοκιμαστικό σωλήνα για την κατάργηση όλων των εργατικών και κοινωνικών κατακτήσεων που έχει αποσπάσει το εργατικό λαϊκό κίνημα σε προηγούμενες περιόδους. Οι ηλικιακοί φραγμοί αποτελούν εργαλείο έντασης και προώθησης των σκληρών ταξικών φραγμών και διαχωρισμών που πλήττουν πλέον φανερά τα πιο εργατικά κομμάτια της νεολαίας αυτού του τόπου. **Είναι πραγματικό στοίχημα τόσο για την αστική τάξη όσο και για το εργατικό κίνημα το αν θα επικρατήσει ο διαχωρισμός παλιάς και νέας εργατικής τάξης, αν οριστικοποιηθεί σε τέτοιο βαθμό ώστε να επιφέρει διάσπαση εντός του κοινωνικού υποκειμένου και του σημερινού εργατικού-λαϊκού κινήματος.**

71. Η οικοδόμηση μετώπου ρήξης και ανατροπής περνά μέσα από το ιστορικό καθήκον να ανατροπής αυτής της επίθεσης στη νέα γενιά. Από μορφές και αγώνες που θα υψώνουν τείχος στην ταχύτατη τάση πολυδιάσπαση και ατομικισμού που υπάρχει και αντιδραστικοποιείται σε όλους τους κοινωνικούς χώρους επιμέρους αλλά και γενικευμένα στην κοινωνική ζωή. Είναι ανάγκη η νεολαία να ενοποιηθεί γύρω από μία σύγχρονη χάρτα αναγκών και δικαιωμάτων, από ένα νέο κοινωνικό, πολιτικό, πολιτισμικό όραμα, για να εκφραστούν αγωνιστικά ιδανικά, εργατική ηθική και απελευθερωτικός πολιτισμός κόντρα στον αστικό Αρμαγεδδώνα. **Η είσοδος της νεολαίας με τον ριζοσπαστισμό της στο προσκήνιο,** μπορεί να αποτελέσει καταλύτη εξελίξεων παίρνοντας υπόψη τον ρόλο που έχει παίξει η νεολαία στις κοινωνικές διεργασίες, τις συγκρούσεις, στην ταξική πάλη.

Για να επιτευχθεί αυτό, είναι αναγκαίο να σκύψουμε πάνω στις **νέες μορφές οργάνωσης** που αναπτύσσονται και αγκαλιάζουν πλατιά την άνεργη ή καταπιεσμένη νεολαία που τριγυρίζει ξανά απογοητευμένη στις γειτονιές, μετατρέποντάς της σε εναρκτήριο λάκτισμα για να **ξαναζωντανέψει το ίδιο το εργατικό κίνημα,** να χτιστούν νέα σωματεία, συνδικάτα και γενικά οργανωμένες μορφές έκφρασης και αγώνα κόντρα στην αυθαιρεσία της εργοδοσίας και την ασυδοσία των μηχανισμών καταστολής. Οι εργατικές λέσχες, οι επιτροπές ανέργων, οι λαϊκές συνελεύσεις κλπ να αποτελέσουν να γίνουν δρόμοι συσπείρωσης και πολιτικής δράσης για να μπορέσει η νεολαία να ψηλαφίσει ξανά τη διεκδικητικότητα και το συλλογικό αγώνα με τους δικούς της όρους. Εκεί θα βρει τα μέσα και τον τρόπο να συμμαχήσει με την παλιά εργατική τάξη, να γίνει σάρκα από τη σάρκα της και από κοινού να γράψουν κόντρα στη λήθη και την απαξίωση τις νέες σελίδες σε μια σύγχρονη ιστορική λαϊκή αφήγηση για τον τόπο αυτό.

Χρειάζεται να στηριχτούν οι υπάρχουσες μορφές παρέμβασης και να δημιουργηθούν νέες, με σκοπό την οργάνωση της νέας εργατικής βάρδιας και την ανατροπή της μαύρης και ελαστικής εργασίας και του εργατικού μεσαίωνα, την παρέμβαση στη μαθητική νεολαία που δυσχεραίνει συνεχώς η δυνατότητα της να σπουδάσει και πετιέται μαζικά εκτός της εκπαίδευσης, στο φοιτητικό κίνημα, για να ανατρέψει την επίθεση όλων αυτών των χρόνων, αλλά και ενόψει του

νέου νόμου για την παιδεία. Χρειάζονται επίσης μορφές παρέμβασης που θα συμβάλλουν στον αγώνα για μια **ιδεολογική και πολιτισμική αντεπίθεση** με πρωτοστάτη την νεολαία, ενάντια στον σκοταδισμό και στην μοιρολατρία που προωθείται.

72. Οι δυνάμεις της ANΤΑΡΣΥΑ που δρουν στη νεολαία επιδιώκουν να οικοδομήσουν μια πλατιά απεύθυνση, προτάσσοντας ένα **επιθετικό πρόγραμμα πάλης για τις ανάγκες της νέας γενιάς**. Που δεν θα δέχεται τα τετελεσμένα των μνημονίων. Που θα ενοποιεί και θα εμπνέει. Να συμβάλλει στην οργάνωση της πάλης τόσο αυτοτελώς, όσο και σε σύνδεση με το σύνολο των εργαζομένων. Με καθοριστικό ρόλο στην συγκρότηση και εμφάνιση με πολιτικούς όρους, των πιο μαχητικών και ριζοσπαστικών τάσεων και ρευμάτων, οργανωμένων και μη. Αυτή η απεύθυνση δεν μπορεί παρά να επιτευχθεί μέσα από την παρέμβαση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, και της ANΤΑΡΣΥΑ, στους χώρους όπου ζει και αναπνέει η νεολαία.

Ιδιαίτερα στο φοιτητικό κίνημα οι δυνάμεις της ANΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α στηρίζουν με ενιαίο και αταλάντευτο τρόπο το εγχείρημα της **Ενιαίας Ανεξάρτητης Αριστερής Κίνησης**. Η ΕΑΑΚ αποτελεί την ριζοσπαστική, αντικαπιταλιστική πτέρυγα στο φοιτητικό κίνημα. Υπερασπίζουμε και αναπτύσσουμε τον αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα, τον αντικυβερνητικό αντι-ΕΕ προσανατολισμό και την μαχητική κινηματική δράση της ΕΑΑΚ. Συμβάλλουμε **στην δημοκρατική οργάνωση και ανασυγκρότησή της**, στην ενίσχυση των ανεξάρτητων αριστερών σχημάτων που την αποτελούν, τη μαζικοποίησή τους και το πλάτεμα της απεύθυνσής τους. Προσπαθούμε για τη διαμόρφωση μιας σύγχρονης αποτελεσματικής μετωπικής πρότασης συσπείρωσης της νεολαίας που αγωνίζεται, με βασικό κριτήριο και άξονα τις ζωντανές μάχες και τους αγώνες αυτής της γενιάς μέσα και έξω από τις σχολές και στόχο την συσπείρωση των ριζοσπαστικών και αντικαπιταλιστικών δυνάμεων που δρουν στους φοιτητικούς χώρους.

Γ4. Για το πολιτικό μέτωπο της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, για την πολιτική συνεργασία με τις ευρύτερες δυνάμεις της ανατροπής, για την ενίσχυση και τον μετασχηματισμό της ANΤΑΡΣΥΑ

73. Ήδη από την Β' Συνδιάσκεψή της η ANΤΑΡΣΥΑ είχε αποφασίσει ότι «*Επιδίωξή της είναι η συσπείρωση των ευρύτερων δυνατών δυνάμεων για τη δημιουργία ενός μαζικού πόλου – πολιτικού μετώπου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής, με την ηγεμονία του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος*».

Σήμερα αντικειμενικά υπάρχει **μεγαλύτερη δυνατότητα** για την οικοδόμηση αυτού του μετώπου, καθώς ιδιαίτερα την τελευταία περίοδο αναπτύσσεται ένα **σημαντικό εύρος δυνάμεων και αγωνιστών** που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο υιοθετούν ή στρέφονται προς βασικές πλευρές του αντικαπιταλιστικού προγράμματος.

Η ίδια η εμπειρία της «διακυβέρνησης» του ΣΥΡΙΖΑ και η κατάληξή της, απέδειξε ότι, σε αυτές τις συνθήκες κρίσης του καπιταλισμού, δεν υπάρχει δυνατότητα για «φιλολαϊκές λύσεις» εντός της ευρωζώνης και της ΕΕ. Είναι σημαντικό ότι το συμπέρασμα αυτό δεν ακούγεται απλώς από ένα τμήμα της αριστεράς, αλλά αφορά μεγάλο τμήμα των πληττόμενων στρωμάτων, κι αυτό αποτυπώθηκε σε μεγάλο βαθμό και στο 62% του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα. Η ίδια εμπειρία ανέδειξε, με οδυνηρό τρόπο, την αναγκαιότητα της σύγκρουσης με τον καπιταλιστικό μονόδρομο,

τα όρια του «κοινοβουλευτικού δρόμου», την αυταπάτη του «κυβερνητισμού».

Παράλληλα με αυτή την βαθύτερη συνείδηση, συνυπάρχουν και αισθήματα απογοήτευσης και ματαιώσης, ειδικά στον κόσμο της αριστεράς που διαψεύστηκε, αντιφατικότητα και ασυνέχειες στην οικοδόμηση του κινήματος, που θα πρέπει να ξεπεραστούν.

Σήμερα υπάρχουν **περισσότερες δυνάμεις, οργανωμένες ή αγωνιστές, που έχουν αποδεσμευτεί από τον ρεφορμισμό του ΣΥΡΙΖΑ και σε ένα βαθμό από το ΚΚΕ. Η ANΤAPCZYA επιδιώκει το επόμενο διάστημα να βρεθεί σε κοινό βηματισμό με όλο αυτό το δυναμικό, στην κατεύθυνση της κοινής δράσης και της οικοδόμησης του αγωνιστικού μετώπου, των βημάτων οικοδόμησης του αντικαπιταλιστικού μετώπου ή μορφών πολιτικής συνεργασίας, ανάλογα και με τις επιλογές των δυνάμεων αυτών.**

74. **Η οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου/πόλου αποτελεί την πολιτική πρόταση της ANΤAPCZYA προς όλες τις δυνάμεις που παλεύουν για τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα σε λογική ρήξης με το μαύρο μέτωπο κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, τον ιμπεριαλισμό, για μια νέα σοσιαλιστική χειραφετητική προοπτική.**

Το πολιτικό μέτωπο το οποίο παλεύουμε για να οικοδομήσουμε είναι **μέτωπο αντικαπιταλιστικό**, με την έννοια ότι **το πρόγραμμά του**, η προοπτική του και η πρακτική του στρέφονται ενάντια στους βασικούς νόμους του συστήματος (της κυριαρχίας της εκμετάλλευσης, του κέρδους, των αγορών, της ανταγωνιστικότητας, παραγωγικότητας κλπ), ότι απορρίπτει τις αντιλήψεις που συνδέονται με την «φιλολαϊκή»-κεϋνσιανή διαχείριση του καπιταλισμού, ότι στρέφεται ενάντια στην αστική τάξη και το κράτος της και έχει ορίζοντά του την εξουσία της εργατικής τάξης και των συμμάχων της. Παλεύει για μια σύγχρονη σοσιαλιστική προοπτική.

Ταυτόχρονα, είναι μέτωπο ισχυρά **«αντιιμπεριαλιστικό-αντιπολεμικό»**. Στρέφεται **ενάντια στον σύγχρονο ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο**. Αντιμετωπίζει ως εχθρικούς τους μηχανισμούς του (ΕΕ και ΝΑΤΟ) και επιδιώκει την αποδέσμευση από αυτούς. Δεν μπορεί να υπάρχει αντιιμπεριαλιστικός αγώνας χωρίς λογική ρήξης-αποδέσμευσης από τους μηχανισμούς αυτούς.

Το αντικαπιταλιστικό μέτωπο στρέφεται πρώτα από όλα **ενάντια στον πυρήνα της ολιγαρχίας**, τις πολυεθνικές, του τραπεζίτες και τις δυνάμεις του μεγάλου κεφαλαίου, επιδιώκοντας ταυτόχρονα να οικοδομήσει την συμμαχία της εργατικής τάξης με τα εκμεταλλεζόμενα μη προλεταριακά στρώματα. Επιδιώκουμε την ηγεμονία **των εργατικών και αντικαπιταλιστικών αντιλήψεων στην «αντιμονοπωλιακή πλευρά» της πάλης ενάντια στις μικροαστικές διαχειριστικές αντιλήψεις** που επίσης παλεύουν για την ηγεμονία μέσα στο «δημοκρατικό, αντιμονοπωλιακό ρεύμα».

Είναι **«μέτωπο δημοκρατικό»** με την έννοια ότι θέτει στην πρώτη γραμμή των διεκδικήσεων την πάλη για την αναχαίτιση και ακύρωση της διαρκούς τρομοκρατικής εκστρατείας του κεφαλαίου, παλεύει για τα δημοκρατικά δικαιώματα του κόσμου της δουλειάς, στρέφεται ενάντια στην σύγχρονη απολυταρχία των πολυεθνικών, του κράτους, των μιντιοκρατών, ότι θεωρεί την **εργατική δημοκρατία το πραγματικό περιεχόμενο της εργατικής εξουσίας**.

Είναι μέτωπο **«αντιφασιστικό-αντιρατσιστικό»**, με την έννοια ότι μπαίνει μπροστά στον αγώνα ενάντια στον σύγχρονο φασισμό και ρατσισμό, τον αντιμετωπίζει βαθύτερα -όχι σαν παρεκτροπή του συστήματος- αλλά βλέποντας την σύνδεσή του με την αντιδραστικοποίηση του κράτους και της ΕΕ, από δημοκρατική και ταξική σκοπιά μαζί.

Είναι μέτωπο της «ριζοσπαστικής οικολογίας», με την έννοια ότι αντιμετωπίζει ως κορυφαίο το ζήτημα της επιβίωσης του πλανήτη από την επίθεση της λογικής του κέρδους και των

πολυεθνικών (της ενέργειας, της πυρηνικής μαφίας, των μεταλλαγμένων κλπ) όλων όσοι θέλουν να υποτάξουν τη φύση στην τερατώδη λογική του κέρδους.

Όλα αυτά τα «ρυάκια», κοινωνικοπολιτικά ρεύματα και οι αντίστοιχες πολιτικές συλλογικότητες πρέπει να συνδεθούν στην ίδια κοίτη και να συγκροτηθούν πολιτικά και προγραμματικά στην κατεύθυνση του «πολιτικού μετώπου/πόλου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής».

75. Κάθε μέτωπο, και πολύ περισσότερο το «αντικαπιταλιστικό μέτωπο», δεν χτίζεται στα «χαρτιά». Μπορεί να οικοδομηθεί σε στέρεη βάση όταν υπάρχει παράλληλα και κοινή δράση στο κίνημα, αποφασιστικός αγώνας για την ανατροπή της επίθεσης, γιατί μόνο **μέσα από το κριτήριο της πράξης**, μέσα από την ίδια του την πάλη πείθεται ο αγωνιζόμενος λαός για την ανεπάρκεια της ρεφορμιστικής γραμμής και ριζοσπαστικοποιείται.

Η δημιουργία ενός «πόλου-μετώπου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής», για να ευοδωθεί χρειάζεται διαρκείς μετασχηματισμούς του ήδη υπάρχοντος δυναμικού της αντικαπιταλιστικής και της ριζοσπαστικής αριστεράς, που περιλαμβάνει και τον μετασχηματισμό της ίδιας της ANΤΑΡΣΥΑ, ώστε να μπορέσει να παίξει το ρόλο που της αναλογεί σε μια τέτοια πορεία. Ο μετασχηματισμός αυτός είναι αλληλένδετος με την οικοδόμηση μαζικού κινήματος, αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής, κοινής δράσης των μαχόμενων δυνάμεων της αριστεράς, και μορφών πολιτικής συνεργασίας, μέσα από διαδικασίες βάσης που θα αγκαλιάζουν το δυναμικό της αριστεράς και του αγώνα. Όλα αυτά, στο σύνολό τους, δημιουργούν τις προϋποθέσεις για τη συγκρότηση ενός πραγματικά μαζικού αντικαπιταλιστικού μετώπου/πόλου.

Γι' αυτό θεωρούμε **εξίσου σημαντικές τις πρωτοβουλίες για την κοινή δράση** της αριστεράς στο κίνημα και την **οικοδόμηση αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής**, με τις πρωτοβουλίες για τη **συγκρότηση αντικαπιταλιστικού μετώπου-πόλου ή πολιτικής συνεργασίας**, και θεωρούμε σημαντικό να προχωρούν παράλληλα και να αλληλοεπηρεάζονται.

76. Σήμερα υπάρχουν δυνάμεις, ρεύματα και αγωνιστές που στον ένα ή τον άλλο βαθμό έχουν κατακτημένο **το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα ή βασικές του πλευρές**. Με αυτές τις δυνάμεις και τους αγωνιστές επιδιώκουμε να αναπτύξουμε άμεσα **σταθερές πολιτικές σχέσεις** (ένταξη στην ANΤΑΡΣΥΑ, μόνιμη συμπόρευση με την έννοια της 2^{ης} Συνδιάσκεψης, σταθερές μορφές πολιτικής συνεργασίας), με σκοπό την οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού πόλου.

Σε αυτή την κατεύθυνση η ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να πάρει πρωτοβουλίες το επόμενο διάστημα (πχ διάλογος για μια Διακήρυξη αντικαπιταλιστικής ανατροπής κι επαναστατικής τομής για το σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό στον 21ο αιώνα, σε μια διαδικασία που θα ξεκινήσει μετά την 3η Συνδιάσκεψη, με συμμετοχή και ευρύτερων δυνάμεων που συμφωνούν με αυτή την κατεύθυνση).

Μια τέτοια συσπείρωση δυνάμεων θα λειτουργήσει ενισχυτικά και για τον κοινό βηματισμό με ρεύματα του αντικαπιταλιστικού αντιιμπεριαλιστικού αντι-ΕΕ αγώνα, με τα πολύμορφα μαχητικά ρεύματα που αποδεσμεύονται από τον ρεφορμισμό, στην πορεία προς το «πολιτικό μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς και των ευρύτερων δυνάμεων της ανατροπής», και στην ηγεμονία των επαναστατικών και κομμουνιστικών αντιλήψεων.

77. Ταυτόχρονα υπάρχουν δυνάμεις, ρεύματα και αγωνιστές που δεν έχουν κατακτήσει το σύνολο του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, αλλά κινούνται σε ριζοσπαστική ρηξιακή κατεύθυνση. Με αυτές τις δυνάμεις επιδιώκουμε τον διάλογο, τη συμπόρευση, τον κοινό βηματισμό και την

πολιτική συνεργασία.

Η ANΤΑΡΣΥΑ θα συνεχίσει και θα αναβαθμίσει τις πρωτοβουλίες για τον κοινό βηματισμό **όλων των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, αντιϊμπεριαλιστικής, αντιΕΕ αριστεράς και των πολύμορφων δυνάμεων που έρχονται σε ρήξη με τον ρεφορμισμό.**

Καταρχάς, η ANΤΑΡΣΥΑ επιδιώκει να αναπτύξει μορφές **μόνιμης κοινής δράσης με όλο αυτό το δυναμικό** και ένα ευρύτερο **συστηματικό διάλογο**, στην πορεία για την 3^η Συνδιάσκεψη αλλά και στη συνέχεια, για τα μεγάλα ζητήματα του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και μετώπου που απαιτεί η εποχή μας.

Επιπλέον, η ANΤΑΡΣΥΑ θα απευθύνει προς τις δυνάμεις αυτές **πρόταση πολιτικής συνεργασίας στη βάση ενός πλαισίου** βασικών στόχων-αιτημάτων του μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης, που θα διασφαλίζει ότι η πολιτική συνεργασία θα κινείται στην κατεύθυνση της σύγκρουσης με την αστική τάξη, την ΕΕ, τον ιμπεριαλισμό, απορρίπτει τον κυβερνητισμό και στοχεύει στον μετασηματισμό της κοινωνίας, διαχωριζόμενη από «ενδιάμεσες λύσεις» φιλολαϊκής διαχείρισης του καπιταλισμού.

Στο πλαίσιο μιας τέτοιας πολιτικής συνεργασίας, η ANΤΑΡΣΥΑ και το μέτωπο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς διατηρούν την αυτοτέλειά τους και παλεύουν για την ηγεμονία των αντικαπιταλιστικών και επαναστατικών αντιλήψεων σε κάθε επίπεδο αυτής της πολιτικής συνεργασίας.

78. Η παραπάνω μεθοδολογία μπορεί να υπηρετηθεί με συνέπεια μόνο αν γίνουν διακριτά τα επίπεδα στα οποία θα προχωράμε σε μετωπικές πρωτοβουλίες.

i) Αυτονόητο επίπεδο μετωπικής πρακτικής αποτελεί η κοινή δράση με άλλες δυνάμεις της αριστεράς στη λογική του αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής στους κοινωνικούς χώρους, στην κατεύθυνση συγκρότησης μαζικού κοινωνικού ρεύματος ανατροπής της επίθεσης του κεφαλαίου.

ii) Στο πλαίσιο του αγωνιστικού μετώπου είναι δυνατόν να αναλαμβάνονται πολιτικές πρωτοβουλίες σε επιμέρους πολιτικά ζητήματα (πχ αντιΕΕ πρωτοβουλία), με στόχο τη συσπείρωση δυνάμεων στα μέτωπα αυτά, την αμφισβήτηση της ιδεολογικοπολιτικής ηγεμονίας της αστικής τάξης και τη δέσμευση πολιτικών δυνάμεων (και στο επίπεδο της πρακτικής δράσης) που συμφωνούν με πλευρές -και όχι με το σύνολο- του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος.

iii) Πορεία προς το αντικαπιταλιστικό μέτωπο-πόλο (με αξιοποίηση σ' αυτή την κατεύθυνση της πρότασης πολιτικής συνεργασίας), που θα έχει χαρακτηριστικά μόνιμης συνεργασίας και θα συγκροτείται πάνω στους άξονες του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος. Το αντικαπιταλιστικό μέτωπο θα υπηρετεί τις ανάγκες και τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και θα είναι έκφραση στο πολιτικό επίπεδο της κοινωνικής συμμαχίας της με τα υπόλοιπα πληττόμενα στρώματα της κοινωνίας υπό την ηγεμονία της. Το αντικαπιταλιστικό μέτωπο έχει πολιτική ρήξης με την αστική πολιτική, με επαναστατική κατεύθυνση και ηγεμονία. Έχει σαν τελικό στόχο την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας από την εργατική τάξη και τους συμμάχους της. Προσεγγίζει την επανάσταση μέσα από την πάλη για την υλοποίηση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, την οργάνωση και ωρίμανση των δυνάμεων της επανάστασης.

79. Η πρόταση της πολιτικής συνεργασίας αποτελεί εξέλιξη και προσαρμογή της πρότασης της μετωπικής συμπόρευσης (B Συνδιάσκεψη), στο νέο συσχετισμό δυνάμεων όπως διαμορφώνεται σήμερα, και λαμβάνοντας υπόψη τα θετικά και τα λάθη από την εμπειρία της μετωπικής

συμπόρευσης.

Η πολιτική της μετωπικής συμπόρευσης της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής, αντι-ΕΕ και αντιδιαχειριστικής αριστεράς, όπως αποφασίστηκε στη Β΄ Συνδιάσκεψη της ANTAPESSA, αποτέλεσε ένα σημαντικό βήμα για την πολιτική της ANTAPESSA. Της έδωσε τη δυνατότητα να παρέμβει στα ρεύματα της διαφοροποίησης από το ρεφορμισμό. Η πολιτική αυτή πρόταση επιδίωκε να συσπειρώσει δυνάμεις πάνω στο αναγκαίο για την περίοδο πολιτικό πλαίσιο. Δεν ήταν μια πολιτική συμφωνία με πλήρη στρατηγικά χαρακτηριστικά, αλλά εμπεριείχε όλες τις οριοθετήσεις που ήταν αναγκαίες στην περίοδο.

Η πολιτική και εκλογική συμμαχία με την ΜΑΡΣ (Ιανουάριος 2015) ήταν θετική, γιατί α) έγινε πάνω στην αναγκαία πολιτική βάση, ανοίγοντας το δρόμο για συνολική υποστήριξη του αντικαπιταλιστικού προγράμματος β) συνέβαλε στη διαφοροποίηση δυνάμεων από το ρεύμα υποστήριξης της κυβερνητικής λύσης ΣΥΡΙΖΑ γ) συνέβαλε στη διαμόρφωση κριτηρίων και πολιτικών δεσμών με ρεύματα προερχόμενα από τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ, γεγονός που έπαιξε θετικό ρόλο στη στάση που κράτησαν στις πολιτικές διεργασίες που ακολούθησαν: αντίσταση στην αστική κυβερνητική διαχείριση ΣΥΡΙΖΑ και στη μνημονιακή υποταγή, αναζήτηση αιχμηρής ανατρεπτικής και αντι-ΕΕ τοποθέτησης στις μετέπειτα εξελίξεις κλπ.

Οι εξελίξεις δικαίωσαν και την κατεύθυνση και το πολιτικό πλαίσιο που είχε τεθεί ως αναγκαίο από την πλευρά της ANTAPESSA, παρότι η αδυναμία της ANTAPESSA να ακολουθεί συστηματικά πρακτικές βαθέματος της πολιτικής συνεργασίας περιορίζει την ισχύ και την εμβέλεια της μετωπικής πολιτικής της. Σε κάθε περίπτωση, και ανεξάρτητα από την επιλογή της πλειοψηφίας της ΜΑΡΣ αργότερα να στηρίζει τη ΛΑΕ, η απεύθυνση και η ευόδωση της μετωπικής συμπόρευσης έχουν συμβάλει θετικά στην αναγνώριση του ενωτικού ρόλου της ANTAPESSA από αγωνιστές και ρεύματα της μαχόμενης αριστεράς.

Στην πορεία υλοποίησης της πολιτικής της συμπόρευσης από τη Β΄ Συνδιάσκεψη ως την ευόδωσή της, αντιμετώπισαμε προβλήματα και διαφοροποιήσεις που έπαιξαν ρόλο και στην αποτελεσματικότητά της: απόψεις που ανήγαγαν τη συμμαχία σε αυτοσκοπό, βλέποντάς την ως αποκομμένη από το σύνολο της πολιτικής της ANTAPESSA, όπως και απόψεις που έθεταν ως βάση της όποιας πολιτικής συνεργασίας την ταύτιση με το σύνολο του προγράμματος της ANTAPESSA. Ιδιαίτερα αρνητικό ήταν το γεγονός ότι αυτή η πολιτική πρόταση προωθήθηκε κυρίως «από τα πάνω», χωρίς να γίνει υπόθεση της συζήτησης όλου του κόσμου στον οποίο υποτίθεται ότι απευθυνόταν καθώς και των τοπικών και κλαδικών επιτροπών της ANTAPESSA. Τα προβλήματα αυτά είναι αναγκαίο να αντιμετωπιστούν το επόμενο διάστημα.

80. Κεντρικό στοιχείο της πολιτικής μας για το επόμενο διάστημα είναι η ολόπλευρη πολιτική και οργανωτική ανάπτυξη και ο μετασχηματισμός της ANTAPESSA.

Η ενίσχυση της ANTAPESSA, δεν είναι «εσωτερικό» της ζήτημα. Η ANTAPESSA, παρά τις αδυναμίες και τα λάθη της, έδωσε την μάχη με την μνημονιακή λαίλαπα. Πρότασε με επιμονή το αναγκαίο - όπως επιβεβαιώθηκε από τις εξελίξεις- μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα (διαγραφή χρέους, αποδέσμευση από ευρώ/ΕΕ, εθνικοποίηση τραπεζών κλπ). Αντιστάθηκε στην άνοδο του ρεφορμισμού του ΣΥΡΙΖΑ αντιπαλεύοντας την πολιτική του και πηγαίνοντας κόντρα στο ρεύμα σε δύσκολες περιόδους, όπως στις εκλογές του Ιούνη του 2012. Λειτουργήσε ενωτικά στο κίνημα, πήρε ενωτικές πρωτοβουλίες προς τις δυνάμεις της αριστεράς πάνω σε κρίσιμα ζητήματα. **Η ενίσχυσή της αποτελεί ενίσχυση του αγωνιστικού και μαχόμενου κομματιού του κινήματος, της γραμμής της ανατροπής, της αντικαπιταλιστικής προοπτικής.** Είναι ενίσχυση του προγράμματος της ρήξης. Αποτελεί ενίσχυση συνολικά των μαχόμενων δυνάμεων και βήμα στην ενότητά τους σε

ανατρεπτική κατεύθυνση.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συγκροτήθηκε ως «**αντικαπιταλιστικό μέτωπο με ηγεμονία των επαναστατικών αντιλήψεων**». Στην συγκρότησή της συμμετείχαν –και συμμετέχουν ακόμα– δυνάμεις της ριζοσπαστικής οικολογίας, δυνάμεις αντικαπιταλιστικές αλλά όχι επαναστατικές κλπ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συγκροτήθηκε μέσα στη φωτιά της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008 καταφέροντας να ενώσει σε ένα **κοινό αντικαπιταλιστικό μέτωπο** οργανώσεις και αγωνιστές της επαναστατικής αριστεράς που από την περίοδο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου μέχρι σήμερα επιμένουν στον δρόμο της ανατροπής του καπιταλισμού. **Ένα μέτωπο που αναδείχθηκε σε ένα διακριτό τρίτο πόλο μέσα στην αριστερά**, που στηρίζει όλους τους αγώνες, που με τις ιδέες και το πρόγραμμά του **έχει συμβάλει αποφασιστικά στο πολιτικό προχώρημα και τη ριζοσπαστικοποίηση του κινήματος και της Αριστεράς**, διευρύνοντας τους ορίζοντες τους με την προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Η εμπειρία συγκρότησης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η –όχι χωρίς αντιφάσεις, δυσκολίες, πισωγυρίσματα- δυνατότητα πολιτικής ενοποίησης των δυνάμεων και των αγωνιστών που την αποτελούν, παρά τις διαφορετικές προηγούμενες πολιτικές αντιλήψεις, κινηματικές εμπειρίες και πρακτικές, αποτελεί επίσης πολύτιμη παρακαταθήκη για τις νέες προκλήσεις που θέτει η συγκυρία.

Σήμερα είναι αναγκαίο, τόσο το άλμα στην ανάπτυξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ όσο και ο μετασχηματισμός της σε αντικαπιταλιστική-επαναστατική κατεύθυνση.

Αυτό σημαίνει: Βάθεμα της στρατηγικής της αντίληψης και του αντικαπιταλιστικού – επαναστατικού της προσανατολισμού. Ενίσχυση του εργατολαϊκού της χαρακτήρα. Ενιαιοποίηση στην συγκρότησή της ώστε να ξεπερνιέται η πολυγλωσσία, οι διαφορετικές πρακτικές και ιεραρχήσεις. Ενίσχυση της δημοκρατίας των μελών και των συλλογικοτήτων της. Σημαίνει ένταξη στις γραμμές της νέων δυνάμεων, πρώτα από όλα ανάμεσα στις πρωτοπόρες και μαχόμενες δυνάμεις του εργατικού κινήματος και της νεολαίας, πράγμα που προϋποθέτει την διαρκή συναγωνιστική στάση, την συμμετοχή, στήριξη και οργάνωση των αγώνων, την αυτοτελή πολιτική της παρουσία σε αυτούς. Σημαίνει ένταξη στις γραμμές της και σταθερή πολιτικά σχέση με ρεύματα και αγωνιστές που αποδέχονται ή προσεγγίζουν το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

Η ανάπτυξη σε αυτή την κατεύθυνση και ο μετασχηματισμός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτελεί όρο και συστατικό στοιχείο για την οικοδόμηση του αγωνιστικού μετώπου, για την πορεία προς το αντικαπιταλιστικό μέτωπο, για πολιτικές συνεργασίες με κατεύθυνση ανατροπής.